LIDIA VIANU

1 2 3

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

2009

Redactor: Cristina Ioana Vianu

Tehnoredactare: Carmen Dumitru, masterandă MTTLC

Copertă şi ilustraţii: VIC (CRISTINA IOANA VIANU), Fotografii de la Micloşoara, judeţul Covasna, septembrie 2009

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS,

http://mttlc.ro/editura/

Volum publicat la Editura Integral, 1997

ISBN: 978-606-92167-2-9

Cuprins

Înțelegi? 5
You are myself 6
Viespar 8
Nu 9
P viață ți pe moarte 11
Veşti proaste 13
Veneam pentru tine 14
Never say never 16
Ştiu că acolo e greu 18
Depinde de tine 20
Tu decizi 21
Micro şi Macrocosmos 23
Să intri tu sau să intru eu 24
Să-mi pierd controlul asupra emoțiilor 26
Tactil 28
Ora noastră 29
Ai să vezi 31
Mi-ai întors timpul 33
Ți-am simți căldura 34
For I have more 36
Am simțit o prezență în cameră 38
Roman erotic 39
Nu ştiu dacă mai aveam mâini 40
For my sake 42
Vieni cui Giorgio con la bella musichetta 43
Răsfăț 44
Te iubesc 46
Citesc încet 47
What Freudian slip 48
Mi-o iei înainte 50
When no harm is done to you 51

Ce am de gând să va să vie 52
Să ne oprim aici 54
Ştiu tot 55
N-am avut niciodată nimic 56
Nu m-am putut ține de cuvânt 58
Nu puteam să te simt aproape 59
Teama de mine însumi 60
Nu te puteam atinge 62
Îmi place că eşti orgolioasă 63
Sunt în Iad 64
Gândurile nu se ridicau 66
Much love 67
I self-censored it 68
Lumea noastră ar fi început aşa 70
Povestea mea cu tine 71
Visuri suveran tactile 72
Râsul tău drives me crazy 74
Şi nu mă găsesc decât pe mine 75
Empty without you 76
Is this what people call Paradise 78
I do not feel like doing anything much at all 79
La belle dame sans presence 80
Pericolul nu este în noi 82
The Ides of March 83
Ithaca 84
Să formăm o lume completă în sine 86
În tren visez cu ochii deschişi 87
Noi doi existăm în afara timpului 88
Îmi fug gândurie spre tine 90
Am avut senzația că n-o să te mai văd niciodată 91
Am venit cu sufletul la gură şi ți-l dau ție 92
Scrisul tău e o băutură tare 94
You run away sometimes 95

ÎNŢELEGI?

Cum scriai
I am dying to ask the overwhelming question
şi cum credeam
sau ce
credeam – eroare
izbindu-mă de zidul întrebării tale
văd şi odaia cu storurile trase
cu biblii
cu numele meu undeva
— înţelegi?—
că tu eşti eu
nu vreau să te fac tristă
ce demult era
s-au terminat şi plicurile
şi hârtia
doar vorbele mele se înşiră înainte
cuvinte cuvinte cuvinte cuvinte
nu vreau să înţeleg
atunci ai tăcut tu
fiecare vocală
fiecare consoană
fiecare tăcere
măsurate de impulsurile unei linii impersonale
la fel ca întrebarea ta
ca plecările fugile retragerile – înţelegi? –
ale tale, în tine era

YOU ARE MYSELF

Când sunt fericită visez înainte
când sunt abătută visez înapoi
din ce ai scris
am toate vorbele în minte
dar ce e adevărat
vrei să afli
ce stă ce a stat între noi
amândoi niciodată
şi bântuie iar o vreme ratată
ce să crezi mai întâi
ştiu
nu te-am făcut să rămâi
dar dacă nu plecai aşa deîndată
ce ai mai fi vrut să auzi sau să spui
deschis ca scoica
la malul mării
de nisip înecată
la umbra palmierilor îşi visează perla
vis târziu de niciodată
ora trei noaptea
eşti acolo şi ştiu
gândeşti înainte visezi înapoi
ploi de secunde grele de aşteptare
de căutarea din noi
şi – you are myself – întrebare
suntem iar doi

VIESPAR

Clădirea era ca o insulă
pe care timpul lunecase cu treizeci de ani înapoi
îmi auzeam paşii pe culoarele goale
ba chiar îi auzeam şi pe ai tăi
ochii mîinile îţi picurau din vreme în vreme
îmi apăreau vorbele în cale
nu te teme de ce nu e
aşa treceam pe lângă uşi închise
cursuri de atunci de acum
absenţa coboară se preschimbă
mă opreşte din drum
ne întoarcem în săli cunoscute ţie
între ucenicie şi meserie
mai ştii băncile catedra tabla
the more the merrier
the sooner the better
the later never mind
am crezut cătrecutul se poate relua
din punctul unde te-a abandonat
în viesparul de întâmplări dintre lumi
m-am înşelat
— Eu în viesparul ăla nu intru –
aveai dreptate să te fereşti
atâtea feţe neştiute în pauze
o uşă trântită
şi mai aştept veşti

NU

Nu te lega la cap dacă nu te doare
se împrimăvărează pe Pictor Romano
mi-e dor de tine dar nu de Bucureşti şi nu de România
la care din ferestre ai stat cu ochii aţintiţi în stradă
prin uşa întredeschisă scara urcă spre nicăieri
azi e azi
sigur că nu mai poate fi ieri
ai să mă ajuţi vreodată să aflu ce a fost
nu
nu te lega la cap dacă nu te doare
chiar dacă azi e primăvară şi aici
chiar cu soare
când e senin aşteptările de demult
emigreazăspre mare
dacă ar fi vreun geam deschis ai scoate capul pe el
ce ai simţi
să te trezeşti în Bucureşti
prizonier casei în care ai trăit
câte
neştiute
se înserează străzile sunt pustii
n-ai săvii seara asta oricum e prea târziu
să mai vii
de la o vreme nerăbdarea nu are stare
aşteptarea a amuţit
nu te lega la cap dacă nu te doare

PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

De vreme bună şi de vreme rea
linia vieţii din palmă e lungă
să nu ne ajungă neliniştea mea
ne-am putea ascunde o vreme în Alaska
fereşte-te un timp de tine
fă un pas peste graniţa minţii
visează că trecutul abia de mâine vine
astă seară e numai Grădina Icoanei
ne păzesc în jurul ei sfinţii
un început fără sfârşit mă urmăreşte
de ce faci atâta lumină în jur
ieri azi neputinţa e cleşte
gândul meu învelindu-te e singurul contur
dacă stai în picioare ai ochii în soare
aşezat lângă mine eşti întuneric greu
nu mă pot împiedica să te caut
cu cine de ce mai bine
rămâi cu mine mereu
s-a despicat lumea în două
înainte să apuc să o ating întreagă
plouă cu ce ar fi putut să fie nu e
eşti ud până la piele de amintirile mele
doar ochii ţi-i apăr cu pleoapele lăsate
e seară în Grădina Icoanei văd ce vreau săvăd
pleci cu palmele mele pe tâmple pe faţă
ce dincolo alergi pe moarte şi pe viaţă

VEŞTI PROASTE

Nu schimbi începutul indiferent ce spui
hotărâri de ieri de azi de mâine
ce dâră de întârzieri voite
Crăciunuri irosite
singurătăţi de o noapte de un an de o viaţă
adunate într-un deşert de nestrăbătut
dimineaţă m-am trezit pustiită
nu înţelegeam ce drum am greşit
am bătut iar în geamul închipuirii tale
dar storul era tras nici nu te-am zărit
călită de treizeci de ani de renunţare
am împins deoparte imaginea altui început
nu mai vin
vezi licoarea muţeniei cum fierbe
nu te ajut
nu ajutor aşteptam
Crăciunul prăbuşit între noi se târăşte
în palme în suflet semnele lui le am
am îngheţat mi-ai spus
n-ai mai văzut de şapte ani zăpadă
te-am afundat în iarnă când te credeai mai sus
ţi-au degerat previziunile în vorbe înşirate
lasă-le să cadă
căldura nopţii de niciodată a apus
dar dacă o să urce din nou dintre coaste
naşte un început şi din veştile proaste

VENEAM PENTRU TINE

Se făcea că veneai noaptea la ora trei
te aplecai peste marginea patului
totul devenea posibil
vedeam ce nu se face să vezi
te respiram
miroseai a alge a palmieri a soare de iarnă
mă luai de mână pluteam în beznă
dacă te-aş fi întrebat încotro
vraja s-ar fi risipit
timpul s-ar fi rupt în treizeci de cuburi
fiecare un an irosit
un cub o ţară altă depărtare
ultimul ar fi fost întoarcerea
care se făcea că nu mai era
odaia dintr-un ghetou de blocuri
drumurile desfundate cu tramvaie prăfuite
dar şi clasa de pe strada Mântuleasa
liceul ca o fortăreaţă cu creneluri
pasul tău de copil de acasă la şcoală
ce goală mi-e mintea de amintiri cu tine
zile întregi în umbra unei ferestre închise
fără sunete fără explicaţii fără despărţiri
o baie fierbinte să te cureţi de rădăcinile vieţii
am fi împărţit neîntoarcerea cu bine
am fi întors din drum ce a apucat să nu fie
dacă veneai fie şi numai pentru mine

NEVER SAY NEVER

Planurile nu sunt punctul meu tare
mai bine mă iei pe neaşteptate
lunga mea căutare în jurul tău se zbate
demult nu mai are răbdare
până cândva e cale neştiută
drumul tău e altul decât mă aşteptam
tot îmi vine să te strig niciodată
să îţi aduni umbrele strânse-n geam
ca să mi le explici pe rând pe fiecare
cărare cu cărare ce lume ai bătut
cu cine ai luat lecţii de îndepărtare
cine te-a mai văzut înfruntându-l pe nu
până când tu eşti tu nimic nu te opreşte
să îl împingi pe mâine peste întotdeauna
creşte închipuirea tot nu te încape
să nu spui nicodată niciodată
chiar dacă telefonul nu mai sună
cutia de scrisori e mereu goală
presupun că nimic nu se mai poate schimba
am să fac cum spuneai
o să iau o coală mare de hârtie
în care o să învelesc trecutul
o să scriu pe pachet viitor
o să ţi-l pun într-o scrisoare recomandată
mi-e dor de scrisorile tale aşa cum veneau
o să primeşti un niciodată care n-o să fie
niciodată niciodată

ŞTIU CĂ ACOLO E GREU

Există şi vorbe nedrepte pe lume
micile umiliri au foarte multe nume
ai purtat o vreme haina celui care nu loveşte
când ai aruncat-o nu te-am recunoscut
m-ai surprins fără scut fără zale
rătăcită în bucuria simplă că te aud
dacă ai fi repetat măcar o singură dată rolul acela
poate l-ai fi rescris cu cuvintele tale de tihnă
l-ai fi recitat în costumul de acum trei decenii
când vorbele ca mugurii
se deschideau ascuns
îmi aţineau nehotărât calea
ai descoperit între timp hotărârea
pe cine tot mai caut în deghizările tale
precis mai eşti în tine de atunci
cu mai multe nopţi lungi la căpătâi
degeaba bâjbâi eu între decoruri
stoluri de gânduri calde nu m-ar face săuit
o simplă frază indiferentă de un leu
ştiu că acolo e greu

DEPINDE DE TINE

Ascult Imperialul care pare să fi fost făcut pentru 11 februarie
ţi se potriveşte cu toate surprizele lui năucitoare
la capătul tău azi telefonul sună în gol
respectul meu nemărginit îţi dă ocol cu ironie cordială
în capul meu suntem într-o relaţie suprem amicală
dacă poţi să mă crezi
vino şi vezi
îmi pare aşa de rău cănu te-am descusut mai bine
ce ţi-ai dorit de ziua ta
şi depindea de mine
am atâtea să te întreb dar nu eşti niciunde
absenţa a lipit la gură plicul euforiei
nici două runde nu ţi-au trebuit să faci knockout telefonul
dar dacă te-aş găsi şi ai fi în armură
mă tem că aş prefera tonul
azi are o umoare bună sensibilitatea mea răsucită
iar tu ai rămas vechea ispită
dacă nu plecai de la bun început
măcar dacă te mai şi întorceai
cum ar fi fost
ţine post lung afecţiunea între minţile noastre
the marriage of true souls
dar cine te mai crede cine
acum toate depind de tine nu de mine

TU DECIZI

A reînceput ca un vârtej care atrage tot înăuntru
nu sunt impulsiv decât cu tine scriai
se vede că te cunoşteai destul
fiindcă ai hotărât tu şi pentru mine
degeaba încerc să mă desprind de furtună
fulgeră tună umorile tale
uragan de hârtie
scufundată în scrisul tău până peste cap
am alunecat afară din pielea mea vie
mă trezesc în trecut
ca un chirurg mă întrebi
să te ajut
tai cicatricea prin care mă scurg
a doua oară n-o săse mai închidă
cu o ploaie acidă uzi rana buclucaşă
desfaci o faşă o bandajezi cu ochii la ceas
cât timp ne-a mai rămas
operaţiile pe suflet sunt istovitoare
nu-i de mirare că ai căutare
nu-ţi tremură mâna când despici
dar nu ridica cearşaful mai sus
e neliniştitor să afli că pacientul s-a dus
în vârtejul lui sau al tău de vise
sunt deschise uşile minţii tale
primeşte-mă la concursul de ghizi
adu-mi aminte am uitat tu decizi

MICRO ŞI MACROCOSMOS

Love love love
cheia universală
D de la dacăG de la greu
chiar crezi căe vorba doar de microcosmosul meu
de ce n-am căuta iubirea în lumea mare
fără întoarcere
eroare cu eroare
ceva ne-a scăpat
un imaginar microcosmos ratat neîntâmplat
D dacătrăiam altfel
D de ce sădăm vina pe vremuri
G gândul bâlbâit e indecis
G greu săte laşi de scris
tandreţea e o odaie cu obloanele lăsate
în care visezi litere dezlegate
C copilul din tine trăieşte
S ştiu căsunt foarte aproape de el
C chiar acum când mă joc cu literele tale
mă molipsesc şi eu de obscuritate
gonesc prin mine ca printr-un tunel
şi nu mi-e D dor de lumină în cale
fiindcă zilele sunt foarte încurcate
toate au miez de D duioşie şi noapte
lasă-te şi tu stârnit de iniţiale
adaugă firav
L de la love

SĂ INTRI TU SAU SĂ INTRU EU

Sunt limpezi gândurile azi
fiindcă tot ce pot face e să-mi amintesc
am trecut pe lângă blocul unde am fi putut să locuim
una din uşi am fi putut s-o deschidem
nici tu nici eu n-am fi venit de tot
am fi încercat să ghicim ce lăsăm în urmă
ce am adunat în treizeci de ani
se curmă firul închipuirii
imaginaţia mea nu te poate strămuta
nu e înţelept să porneşti ce nu poţi opri
odată ce ai intrat într-o odaie în gând
eşti prins
dinadins din întâmplare
de cel care o locuieşte zi de zi
în Bucureşti sau aproape de mare
închipuirea în doi e o adevărată capcană
rămâi cu o rană dacă te smulgi
viaţa în doi e mai puţin complicată
pui mâna pe clanţă
intri
sau ieşi
uneori amândouă deodată
totuşi se poate iubi aşa cum crezi în Dumnezeu
doar o odaie să fie
ca să intri tu sau săintru eu

SĂ-MI PIERD CONTROLUL ASUPRA EMOŢIILOR

Mi-e sufletul plin de tine în acest moment
nu mi-e uşor să cred că m-ai găsit la întâmplare
neatent ai fi scris exact la fel oricui
te-ai fi retras la urmă tot tăcând
inscrutabilă neînduplecată plecare
după ce te-ai deschis şi te-ai apropiat
fragilă flacără
ce n-aş da să mai spui
răsfăţ de vorbe retezat
barieră lăsată
trenul emoţiilor trece şuierând
visezi cu ochii deschişi
imaginăm pe rând totuşi deodată
ne trezim la aceeaşi oră
zadarnic condamnată la izolare
ceasul interior are raţiunile lui
oricât de hotărât eşti să te refugiezi în uitare
ce n-aş da să mai spui
aşa cum îţi vorbesc în fiecare clipă
să ne urce pe aripă zborul dintr-un vis de demult
trage semnalul de alarmă
e o binecuvântare sensibilitatea care stârneşte
poţi face armă din aşteptare
nădejdea încăpăţânată nu gândeşte
pierde-ţi controlul asupra ta
emoţiile noastre te-ar urma

TACTIL

Nu cunosc un om decât dacă dau mâna cu el
cum întinzi mâna peste depărtare
n-ai să mă ştii cum sunt acum
oare ce-ţi aminteşti
lacul la Snagov
abia azi înţeleg podul palmelor tale
peste apele tulburi ale nepriceperii
cale de trei decenii
ochii nu ţi se lasă înhămaţi la cuvinte
povara lor e preţul nerostirii
am fost şi eu în miezul lor de negură
am urma palmei tale în suflet
singură lângă tine eram foarte eu
stau singur la malul mării şi scriu
erai atât de viu şi de altfel
acum eşti cum
vreau şi nu vreau săştiu
o săţi se încleşteze pleoapele de atâta tăcere
în fiecare deget ai o lume
ce nume au amprentele tale în miezul fiinţei
ce putere te face de neuitat
ce adaugi ştiinţei de a trăi
ţi-am tot desenat linia vieţii de când ai plecat
mâinile tale nu s-au întors
curios dezarmant fierbinte tiptil
caută mă cutreieră nimbul tău tactil

ORA NOASTRĂ

O întoarcere consumată în gând
te scuteşte de un drum pe pământ
dar ce păienjeniş de năvăliri
promise
anulate
înfipte în închipuire
pe cine iubeai tu atunci
pe Freud
câte iubiri poate duce o viaţă
aş fi vrut să fiu a one-woman man
trăim pe apucate
ne trezim de dimineaţăcu gândul ce oră e acolo
ce putem face la fel
telefonul e mort
chiar dacă tresărim la fiecare apel oarecare
mă port cu mine cu mănuşi
parcă mi-aş căra inima bolovan în spinare
cum iubeşti tu cu sufletul
poate că n-am avut dreptate
să mă apropii de tine cu vorbe purtate
trebuia să născocesc unele nemaifolosite
the language of the devil
the Joycean monologue
acum că am greşit ce mai pot face
decât să mă ghemui într-o pătură de cer albastră
să sper că mai aştepţi peste întunecare ora noastră

AI SĂ VEZI

Pentru prima oară atât de aproape
să nu vorbim un timp
mi-e frică de ce se dovedeşte neadevărat
de ziua când o să ştiu precis că iar ai plecat
plutesc în noi ape de bucurie lovită
încât ne doare sufletul pe amândoi
până unde mă laşi să ajung
vâltoare negândită
întuneric luminează prelung
sunt valurile mării sau sunt hăuri de aer
se topesc gândurile în beznă arzândă
mâinile strânse sorb tot ce simţim
înainte însemna altceva să trăim
doar spaima căte pierd nu dispare
s-au topit toate formele pe care le ştiu
cu care mână o să mai apuc să scriu
nu mai cred literele
nu mai caut cuvinte
rămâi aproape mai mult de un timp
poate în minte ne-am purtat cândva
aşteptările aspre abia aici se ating
te văd fără să văd
neîntrerupt te caut
eşti mereu mai cu mine şi tot te mai aştept
o să se scurgă şiruri de nopţi şi de amiezi
până când o să ne privim şi ai săvezi

MI-AI ÎNTORS TIMPUL

You are such a gift
altfel cum te-aş descrie
cuiva care nu ştie de ce
exact aşa îmi spun şi mie
darul meu de Crăciunul trecut
învelit în cărţi cuvinte înrămate
în amintirea mea
care te străbate
fibră cu fibră
hotărâre cu nehotărâre
am găsit azi în cutia poştală
anunţul pentru o scrisoare
oare de ce era cu y grec cum scrii doar tu
păstram speranţa surghiunită la hotare
tăcerea ta e cât se poate de lămuritoare
dar nu mă pot împiedica
să aştept
ce
oricum te-ai schimba acum nu te-aş crede
te-aş pune la îndoială
coală de existenţă cu coală
îţi vezi de ale tale
stai de vorbăcu cine
răvăşeşti în fiinţa ta mii de foi
timpul se întoarce neaşteptat treizeci de ani înapoi

ŢI-AM SIMŢIT CĂLDURA

Am sentimentul că nu mai ai acasă
rătăceşti ca Ulise din insulă în insulă
cu fiecare oprire te închizi mai mult
fugar şi provizoriu treci veşnic un hotar
am nopţi în care trează te ascult gonind
cine încearcă să-ţi ţină pasul o face în zadar
colind în gând un singur punct
pe harta rătăcirilor de o viaţă
are înfipt în el un rotund spălăcit
culoarea sufletului meu de dimineaţă
te întorci vreodată pe urmele tale
ca să ţi aduci aminte de câte ori ai trăit
cu ce tentacule îţi aminteşti autobuzul 33 dintr-o seară
de apropierea nelămurită dintre noi de atunci
nu ştiam că o simt pentru ultima oară
îţi văd în minte degetele la care mă uitam
ca la un simplu început de poveste
privirile tale alunecau preocupate pe geam
îmi erai deodată străin şi aproape
pe când tocmai ardeai punţile dintre noi
până la adânci bătrâneţe avea să ne scape
nu vedeam cum începi să te preschimbi
în rătăcitorul care niciodatănu-şi uită armura
credeam căeşti lângă mine te plimbi
abia dupătreizeci de ani spui
ţi-am simţit căldura

FOR I HAVE MORE

Un avion aterizează pe un aeroport oarecare
cobori pentru o clipă pierzi treizeci de ani
te aştept singură ieşire sau intrare
suntem doi străini care se cunosc de o viaţă
au ajuns la momentul reîntâlnirii faţă în faţă
mai întâi luăm un taxi către nicăieri
primele apropieri revin încet în ceaţă
ne bântuie gesturi pe care nu îndrăznim să le facem
tăcere absolută nici un punct de reper
mă întreb dacăştii de ce ai venit atâta cale
te gândeşti că nu măpricep să te recunosc
ajunse la un pas de nicăieri roţile scrâşnesc
păstrează-mi palmele în ale tale
urcăm o scară întortocheată către purgatoriu
descuiem intrăm neîncrezători în necunoscut
mult mai simplu m-ai învăţat odată calmul primului sărut
îţi pun mâna pe braţ îţi simt carapacea fărâme
beznă copleşitoare coboară între noi
ce săfaci cu cheia o laşi să cadă peste lume
am rămas suspendaţi singuri în univers
ne îneacă o aşteptare care clipeşte la nesfârşit
fiecare mişcare redescoperitäe un lent infinit
ard trei decenii de amintire uitare
ne desfacem de noi ca de un înveliş topit
suntem un singur suflet de însingurare
oricât ai spune I have more tot îmi e dor

AM SIMŢIT O PREZENŢĂ ÎN CAMERĂ

Scrisoarea care mă aştepta nu era de la tine
tăcerea ta e absolută
stau clipă de clipă nesfârşită ghemuită în mine
aş vrea atât de multe dar vremea a trecut
hotărârea ta îmi e necunoscută mă simt de pâslă
nu ştiu să înţeleg de ce ai plecat de ce ai venit
când am trimis primele rânduri eram anesteziată
m-ai pornit roată întârziată de bâlci
amintirile şed în ea se învârt rânjesc
a fost odată ca niciodată un vis despre nu îndrăznesc
roata nu se opreşte nu mai e bucuria ce era
sunt umbre tot ce văd ce simt acum
cel mai mic semn prietenesc m-ar trezi la realitate
ţi s-a terminat de tot hârtia pleci la drum
nu mai sunt bâlciuri adevărate în oraş
celelalte le-ai pornit pe toate
ai răvăşit începutul l-ai pus în mişcare
poate fi adevărat ce vrei săstea în loc
dar eu ce vreau
întrebare ghioc
mă desprind greu de gândul cu tine
sunt pe urmele tale când scriu
te strâng absenţă cu absenţă
mai ales atunci când simţi în camerăo prezenţă

ROMAN EROTIC

Ai avut dreptate că n-o săuit ce mă rogi
n-am uitat nici ce nu m-ai rugat
te-ai strecurat te regăsesc în tot ce gândesc
dau colţul liniştită sari felină la pândă
mă năpădești când mă aştept mai puţin
atingerea imaginarăe departe de a fi blândă
duc după mine un preaplin de emoţii asociate
străzi uitate au căpătat o aură de nefiinţă
ar fi nechibzuit să te caut unde cu bunăştiinţă
nu-mi rămâne decât sămă înfăşor în halat
bine spălat de orice urmă de vorbe sau întâmplări
să mă ghemui în pat cu o carte grecească
pe care să n-o înţeleg deloc să mă adoarmă
au început să ostenească visele cu ochii deschişi
se sfarmă golul despărţitor dintre acolo şi aici
se petrec lucruri pe care n-am nevoie să le spun
nu cred că ţii săle ştii dar oricum ghici
cum scriu romanul ca să nu stau trează
pagini de somn fără cuvinte fără incidente
vibrează pojghiţa nopţii peste pleoapele mele palmele tale
mie îmi place încet nu uit nici când dorm
câteva accente întrebătoare mă fac să mă răsucesc
îţi urmăresc tăcerile premeditate dincolo de luciditate
suntem doar douătrupuri înoptate în neîntâmplare
trezeşte-te primul pe când visez că lenevesc
în romanul erotic pe care-l construiesc

NU ŞTIU DACĂ MAI AVEAM MÂINI

Nu-i nimic ai visat trezeşte-te din amorţeală
uită-te pe fereastră ai să uiţi ce a fost
ce rost are să prelungeşti noaptea cu spaime
dacă nu ai fi adunat atâta oboseală ai fi dormit neîntors
ridică storurile când vrei să dezveleşti ce simţi
ai palmele amorţite parcă ai fi stors cearşafuri de in
aici e soare cu dinţi vechiul tău cartier e plin
trimite-ţi copilul din suflet pe drumul zilnic spre şcoală
pune-i în mână un ghiozdan cu întâmplări
nu te lua după el fiindcă ai săgăseşti clasa goală
lasă-i bucuria aşteptării ai adunat destule încheieri
ce speri să descoperi când au săţi se limpezească ochii
când mai mergeai la liceu nu văzuseşi încă palmieri
peisajul de dincolo de balcon e şi nu e acasă
laşi storurile te vezi răsfrânt aşa cum te ştiai
n-ai braţe din umeri ţi-au crescut aripi de grabă
visai cartofi pai macaroane cu sos în farfuria întreagă
în mijlocul unui pat care acum o să te înveţe să zbori
poate n-ai fi fost singur în zori dacă nu te trezeai de tot
poate n-ar fi apucat îngerii să te aleagă pe jumătate
ai fi fugit înot dacă îţi puneam la încercare răbdarea
trebuia să evadezi din poate am fost prea slab
ce vietate iese la lumină în întunericul mov din odaie
un cal pur sânge arab goneşte în tine ocolind marea
mâini aripi de o noapte vise interzise pe toate le ştii
nu zbura nu înota nu alerga încă ajunge să fii

FOR MY SAKE

Cum ar fi fost să ne întâlnim din întâmplare
să ne privim să nu ne ghicim cine am fost
să vorbim despre vreme să ne despărţim
sătui de fraze politicoase recitate pe de rost
dar dacă totuşi la plecare am descoperi că ne ştim
ne-am spune numele ne-am scruta în panică
ce ai gândi dacă nu mi-ai întoarce spatele indiferent
curent înalt trece prin suflet durere fizică
s-ar strânge spaţiul cătuşe la mâini şi la picioare
trecutul s-ar prăvăli avalanşă de ierni înfrigurate
ne-am refugia într-o cafenea la o masă fără pic de soare
până să apucăm să ne cercetăm pe furiş feţele brăzdate
o mediterană de întrebări ni s-ar revărsa în priviri
până să pleci n-am ştiut de la tine nimic din ce simţi
îmi răsfoieşti febril frazele retractile sărace stângace
are zimţi roata inteligenţei tale îmbucătăţeşte tot în cale
aştept clipa când ochii tăi de răşină poate au să redevină lavă
ai chihlimbar în pupile cu fire de amintiri cristalizate
e de ajuns o privire caldă te revăd neschimbat
n-am uitat torentul de tinereţe stăvilit cândva cu greu
se umple oraşul de drumurile pe care nu le-am împărţit
te uiţi la mine ca atunci sunt din nou foarte eu
chiar dacă peste cinci minute o săplecăm doi străini
îmi umplu plămânii cu un aer cu care te poţi îmbăta
îmi explic că am tot ce mi-am dorit de la bun început
ce păcat că for your sake for my sake nu mă pot înşela

VIENI CUI GIORGIO CON LA BELLA MUSICHETTA

Hai să ne prefacem că nu ştim săvorbim decât englezeşte
when thou hast done thou hast not done for
citeşte aceste dialoguri imaginare cu tine
aş vrea aşa de tare să nu fiu un interlocutor plictisitor
vorbeşte-mi despre Londra de niciodată
opt ore pe zi cuminte la British Museum
am o foarte ciudată percepţie a timpului de acum
vieni cui Giorgio
nu mai sunt ore nu mai sunt minute nu te opri pe drum
nu mai sta pe gânduri
con la bella musichetta
citeşte printre rânduri câte nu mă decid săspun
hang in there
aşteptarea închipuirea merg mână în mână
te văd în fiecare secundă a existenţei tale frământate
am un ochi în ceafă care te urmăreşte până peste poate
dincolo de vedere începe neobişnuitul nenormalul
ni se sincronizează ceasurile interioare
valul care se sparge acum de plajă e apăsarea noastră
să nu te uiţi pe fereastră fiindcă lumina doare
I don't want to put pressure on you
ai preferat să traduci a sunat străin
când vorbeşti englezeşte eşti irezistibil
mai blând decât un poate sunt eu prea sensibil
lasă-ţi hotărârea să sune în gol plicticoasă ca flaşneta
iar tu vieni cui Giorgio con la bella musichetta

RĂSFĂŢ

Aşa cum stai înoptat ghemuit încrâncenat
ţi-aş aşterne neînţelegerea mea pe frunte
sugativă ar trage irevocabilul din cerneală
ai simţi o dâră de stele mărunte dispărând
cu fereală te-ar ocoli exasperant gândul de zi
abia atunci m-ai găsi
fără veşti fără idei fără cărţi fără opriri neaşteptate
pupilele sub pleoape strâng noaptea în priviri
m-aş strecura în bezna ta cea mai adâncă
când încă nu ştii pe unde s-o iei
când sar scântei din visele scăpate de definitiv
aş aştepta tăcută la hotarele tale
cale de minute în şir
până ce fruntea ta s-ar deschide neînţelegerii mele
am fi doi străini între ele
dar ce înstrăinare neasemuită cald răsfăţ
luciditatea ta lipsită de stele
s-ar ghemui ar aţipi ar uita de furtună
doar cât să ne lase o zi împreună
n-aş scoate nici un sunet înăuntrul tău
deşi dacă mă gândesc bine
aş putea îndrăzni săte trezesc
fiindcă te-ai închide cu mine cu tot
aş rămâne în ce e mai viu în tine
nu prea pot să-mi închipui cum am să trăiesc
când o să spui rămâi ca să vreau să gândesc

TE IUBESC

N-am vorbit de sentimente când eram tineri împreună
după treizeci de ani de absenţă îmi spui ce aş fi vrut să aud
sigur că vreau să te cred dar ce descurajant sună
ce să fac acum cu mine alta decât aceea din trecut
ce să facem unul cu altul la depărtare şi necunoscuţi
ne bănuim ne căutăm aşteptăm nădăjduim nu ne găsim
reluăm clipa când erai aici era de ajuns să mă săruţi
amintirea e piatra şlefuită într-un inel pe care-l ţii
străfulgerările de lumină dezvelită străpung târziu întunecarea
pe cine iubeai tu atunci întreb pe când eram aşa de vii
nu ne-am schimbat să nu mai spui că nu mă cunoşti bine
nu ştiu dacă atunci când te-ai apropiat ţi-ai prevăzut plecarea
tot ce am stăvilit cândva a răbufnit nu se opreşte
goneşte râul îndelung neştiut de parcă acum izvorăşte
te opreşti în ultimul ceas înainte să ne înghită Niagara
rămân ţintuită în loc cu degetele adânc împlântate în cuvinte
în vara când ai plecat am rămas pe o planetă pustie
s-a mai adunat între timp câte cineva în jurul meu
dar nu m-am învăţat minte easy come easy go
nu-mi pare rău că am reluat vârtejul de unde l-am lăsat
ai venit cu un cer mai aproape decât înainte
ştiu precis că merg pe un câmp minat pe bâjbâite
absenţa ta de dinamită neiertătoare mă poate oricând sfârteca
aş putea cu o ultimă înţelepciune să te rog nu te apropia
decât dacă crezi că ai săpoţi spune te iubesc cât mai avem un mereu
se strânge însă cercul când mă gândesc că eu rămân eu

CITESC ÎNCET

Există în mine o cameră obscură cu tot ce suntem amândoi
developează fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus vreodată
din noiembrie în martie s-a adunat un album între noi
pune-l între biblii şi timbre pentru din când în când
habar n-am ce îţi arată frazele mele dacă le mai ai
dar am izbutit să pricep de ce e bun un spaţiu întunecat
tai neatenţia luminii ca să te aduni în miezul nevăzut
trag storurile peste ce bănuiesc că nu a fost adevărat
e de necrezut cum emoţiile înfulecă din întunericul meu
se vede că nu mai sunt eu fiindcă îmi plăcea lumina
mi se perindă în ochi şiruri de imagini surogat
într-una din ele conduci maşina dus întors înapoi
am să fiu eu şoferul tău
pe autostrada de treizeci de ani viscolul e în toi
se vede Alaska la orizont e mult de condus ai ostenit
o baie fierbinte şi patruzeci de centimetri pe patruzeci
de restul mă ocup eu
a venit vremea să usuc cu grijă fiecare fotografie
să nu te îneci când bei ceaiul de lângă telefon
îndulcit cu note care se leagă rostite la întâmplare
care ajung în camera mea obscură ca în auzul unui afon
oricât m-aş strădui nu storc un o să mai fie din ele
a fost ultimul meu plâns de copil
aş vrea să strig te văd ghemuit lângă mine
coşmar în care nu pot scoate nici un scâncet
mă strânge sufletul când ştiu cât mă citeşti de încet

WHAT FREUDIAN SLIP

E Paştele catolic dar revenirea ta era doar de Crăciun
it was too good to last pânăla Înviere
te-ai mulţumit cu o naştere copilul care nu e
ai suprimat restul istoriei te-ai ascuns ai plecat
mă întreb dacă îţi trec uşor zilele eşti împăcat
cum e când sună telefonul sau primeşti scrisori
de mai bine de o lună ai aţipit în înfrigurare
visezi alte culori altă plecare altă aşteptare
sau mă înşel Învierea te găseşte gânditor
întârziat într-un a fost care nu îngăduie viitor
credeam că e de la sine înţeles ce aş fi vrut
între Crăciun şi Înviere ai fost singura hartă
acum treizeci de ani ai fi putut să fii poartă de început
labirintul din palmămi l-ai scrijelit cu primul sărut
speram să tragi zăvorul să te găsesc
te-am căutat cu încăpăţânare în tot ce am avut la îndemână
oricât te-ai fi deschis nu mi-ar fi fost de ajuns
până la urmănu ne-am văzut niciodată sufletul întreg
iar acum te-ai retras eşti din nou nepătruns
minutul vitreg în care ai spus în grabă tot ce ai avut de zis
a deschis altă poartă pe care n-aş fi vrut să păşesc
mi-ai făcut turul tău interior între iubesc şi bănuiesc
uitasem să-ţi explic că în palma mea liniile nu ajung nicăieri
cum să ceri un mâine când n-ai avut încă al tău un ieri
vezi ne-am ales cu o apropiere orbitoare fără chip
sunt tu eşti eu what Freudian slip

MI-O IEI ÎNAINTE

Ce prag al emoţiei treci când ţi se face frică de un om apropiat
cu fiecare telefon aştept o voce care nu mai are ce spune
câte ţări câte limbi străine câte dorinţe s-au asociat cu cine
de ce îmi las închipuirea să fabrice un necunoscut căutat
mă rabd locuită de o prelungire inexistentă a lui era
ce sper să găsesc scrutând în adâncul meu depărtarea
splitting hairs will lead me nowhere nu mă înşel
nu vreau să ştiu dacă e vina mea că n-ai revenit
cel care a greşit sunt eu fiindcă nu m-am ferit
ai să mă ierţi vreodată pentru felul în care am plecat
n-am nimic de iertat
îţi depeni viaţa după legile ei
April fools day
azi puteai fi din nou ceva ce n-o să mai fii niciodată
nu ştii nici tu dacă aşa e bine sau rău
de la o vreme îţi tot dau roată minut cu minut
dospeşte şi în tine începutul pierdut
dacă erai aici m-aş fi trezit împietrită de spaimă
imaginaţia îngaimă cu sfială orice apropiere
capcana ta de eu imprevizibil s-a închis peste sufletul meu
nici o putere n-o să mă scape fiindcă nu vreau
mai mult decât un interviu de unsprezece pagini
iau fiecare zi cum vine mă desfac greu din noapte
încep lumina recompunându-te deget cu deget cu spini
ce teamă bântuie că printre atâtea cuvinte
te pierd şi uite aşa mi-o iei tu înainte

WHEN NO HARM IS DONE TO YOU

Recitesc rândurile tale de foarte curând
eşti dar nu eşti cu mine te găsesc altfel
încerc cărările pe rând fiindcă vreau sărevin
amintirea inel dăinuie între noi de un sfert de veac
e plin de trac paharul pe care-l am în faţă
ca în orice dimineaţă când sper să vii peste zi
îţi văd chipul în el îl sorb picătură cu picătură
plouă cu spaime în sufletul meu când te fură
cu cât te beau mai lung te înţeleg mai adânc
simt până-n vârful degetelor foamea de sentimente
mănânc încet scriu încet fac totul încet
hai să ne ferim de hotărâri permanente să improvizăm
am acelaşi zâmbet în ochi de câte ori te scot la suprafaţă
te-am înghiţit nu ştiu cum cu tot ce ai trăit
coexistăm în anatomia mea suntem legaţi de viaţă
s-a golit paharul de aşteptare pentru ziua de azi
vine noaptea pe întuneric mai lesne te intuiesc
cazi te ridici înveţi să te apropii cât aş vrea să te cresc
şi eu care de paisprezece luni ziceai tăceai
ai făcut prea mult drum pe autostrada del Sole
întoarce-te meet me half way şi luna e bună
ştiu acum că sufletul e cât o alună în carne vie
se scurg din noi secole de sensibilitate tactilitate lipite
nesfârşită neîncepută răscolitoare tandră bucurie
n-au să ne mai despartă vorbele gândite când vii
aici acum no harm is done to you to me

CE AM DE GÂND SĂ VA SĂ VIE

Mergeam pe Plantelor m-ai luat de mână nevăzut
era o dupăamiază demult trecută de sfârşit de august
când mi-ai încălzit palma am crescut anii au luat-o la goană
am intrat pe un gang îngust am urcat într-o odaie
aveai o ranăla frunte sângerai sfârşituri îndepărtări
nu puteam înţelege de ce îmi ies pe nări aburi de ceaţă
cădea o ploaie de tristeţe care numai pe mine mă uda cu frig
voiam să te strig dar eram doar o formă de fum
acum rămâi am şoptit m-ai strâns lung lângă tine
vine o vreme când îţi aduci aminte de cel mai mic amănunt
pierzându-mă în ochii tăi de neastâmpăr am aflat cine sunt
am încolţit am scos frunze de viaţă am prins rădăcini
am pierdut odaia de scrum către care nu mai ducea nici un drum
am rămas printre străini n-aş fi îndrăznit să te caut
într-o străfulgerare te întorci sângerând tot din frunte
out of sight nu e deloc out of mind ai o rană la tâmplă
sunt punte peste râul de sânge care a curs treizeci de ani
se întâmplă să întind mâna s-o vâr într-a ta pe Plantelor
ai palma în flăcări vulcan care a erupt la nesfârşit
aş pleca săte regăsesc istovit după dâra de sânge şi scrum
ne-am scufunda în apa de mare o singură zi fără soare
tu împotriva instinctului tău eu cu spaima că te pierd mereu
în catifeaua apei întunecate îmbrăţişarea e pe apucate
învelişul de carne se strânge până te doare sufletul e greu
deschide-te adună-mă în tine prăbuşeşte-te în ce este să fie
lasă să se întâmple ce aveai de gând să va să vie

SĂ NE OPRIM AICI

Ce somn copleşitor m-a cuprins ca o altă planetă
cobor te urmez sunt oriunde aştepţi aştept
valuri uriaşe de ostenire secretă de-ai şti cum ademenesc
drept în întuneric alunec la hotarul cu visul înşelător
un cearşaf de in plutitor am ajuns eşti în apropiere
îmi primenesc privirea ca să te desluşesc deosebit de vedenii
cât de departe de mine am alunecat dureroasă tăcere
ai ierburi de apăîmpletite pe degetele cu care măprinzi
întinzi braţele bate vânt de întâlniri neîntâmplate
m-ai oprit din cădere nu am putere să fac nici un gest
it is all for the best dar nu mă lăsa să adorm
adast în coasta ta gata să intru într-o lume neştiută
dau la o parte gândul enorm plută peste orice tărâm
sfărâm orgoliul dezghioc sentimentul inimă care zvâcneşte
cu algele din palme mă înozi de tine te privesc fireşte
ai în ochi apă tulbure cu mâl neistovit călător
dacă m-ai vedea îndelung ai şti te-ai opri te-ai limpezi
te cutreier cu palmele drumul către înăuntru e nesfârşit
te închizi te deschizi s-a topit ceara în care erai învelit
văd vinele gonind nebuneşte către vârtejul doar de tine ştiut
mi-am pierdut urma vag te mai înţeleg pe negândite
trimite-ţi trezia cât mai departe aici clipa nu are moarte
suntem făcuţi din aer cu gust de apă de mare
îmi răsfir degetele în tine te pierd eşti doar o suflare
când o să învăţăm să visăm că suntem aşa de fizici
încât nu mai vrem nimic nimic decât să ne oprim aici

ŞTIU TOT

Aş vrea să te duc astă seară la o ghicitoare în cărţi
locuieşte la etajul doi apartamentul numărul şase al unei case
ghiceşte tot ce ar fi fost să fie şi-a făcut din asta meserie
să ne oprim întâi la biserica de la colţ să aprindem o lumânare
mă uit atent ce culoare au ochii tăi când te apropii de ce nu ştii
vrei nu vrei să intri îţi simt în podul palmei sufletul bătând
dai să pleci te întorci între furie şi acceptare liniştea loc nu are
vin după tine fiindcă ştiu ce ştiu când te lupţi cu tine eşti aşa de viu
urcăm pe scara întunecoasă care cu ani în urmă însemna cuiva acasă
azi e o simplă clădire părăginită cu vieţi de închiriat
ce păcat că e seară e târziu de copilărie tinereţe afară
te aşezi brusc pe ultima treaptă copilul din tine a urcat de la joacă
mai are timp să-şi facă lecţiile pentru mâine dacă nu e vacanţa mare
nu ştiu bine ce anotimp e dimineaţă a nins cu soare acum plouă
ploaie de vară torenţială care spală urmele tălpilor tuturor
casa întreagă se leagănă parcă pluteşte pe un ocean de aşteptare
îţi iau faţa în mâini văd mai mult decât ar spune orice ghicitoare
ai un ochi vesel altul trist de ce nu pot săviu mai aproape
nu-i închide aş striga ţi-e viaţa desenată pe pleoape
nu vreau să văd unde ai mers nu am fost cu tine nici nu am să fiu
crede-mă în afară de treapta pe care stai tot universul e pustiu
nu-mi pasă dacă nu mai intrăm niciodată în ieri mai avem alte seri
te respir miroşi a clipe adevărate parfumate cu aici chiar mă mir
nu credeam să mai fim vreodată aşa de aproape încât să mă strângi din priviri
s-o lăsăm în plata Domnului pe ghicitoare cu cărţile ei de Tarot
e frig de nefiinţă pune-mi haina pe spate şi spune-mi Ştiu tot

N-AM AVUT NICIODATĂ NIMIC

E un tren personal cu ferestre murdare nenumărate opriri
cei din compartiment citesc ştiri de senzaţie nu ne văd
de ce tocmai spre Breaza ce contează împreună să fim
să fie o călătorie foarte lungă către nu mai sosim
searbăd început de zi ploioasă nu vorbim ai artificii în gând
aveam doar câţiva ani în colonie credeam că nu mai scap din Breaza nicicând
ţin minte florile uriaşe casa din deal şuierul locomotivei nopţile trează
erai student priveai indiferent peisajul mă întreb ce visai
o să coborâm la amiază dar până atunci pierdem o vreme
anii pe care nu-i mai am nu-i mai ai roiesc în geamul tulbure
un fagure de amintiri picură miere alipindu-ne mâinile încleiate
trăim în rate mai avem de plătit scadenţele ni s-au încurcat
brace up for questions de ce tac am atâtea de întrebat
vreau să ştiu tot ce ai trăit minut cu minut de când te-ai născut
ne oprim într-o gară deodată amândoi nu te apleca în afară
e pericoloso sporgersi să furăm închişi în compartiment o zi
mă prefac că adorm pe umărul tău doar ca să nu poţi să te mişti
să nu rişti să cobori de nerăbdare să nu te mai întorci oare
pe sub pleoape te simt surâzând amuzat relaxat m-ai ghicit
roţile s-au pornit răsuflu uşurată am scăpat încă o dată
în câte gări o să mai izbutesc să te opresc să nu ieşim definitiv
addictive this rain ne încolţesc rădăcini în tălpi lasă-le timpul să crească
să ne unească oricât am fi de provizorii pe drumul spre dealuri
ce dacă ştii că e un tren fantomă pe care-l visăm cu ochii deschişi
să zăbovim indecişi moleşiţi de alăturea ca o boală nu măridic
chiar dacă îmi şopteşti zâmbeşti N-am avut niciodată nimic

NU M-AM PUTUT ŢINE DE CUVÂNT

Dormi întors la perete e dupămasă târziu Breaza se pregăteşte de Înviere
sfârşitul lui aprilie ne-a găsit pe dealuri colindând în Biblie
mere de anul trecut zac grămezi în curţi the language of the devil
ai muşcat râzând aveai gust de ce-ar fi dacă m-ai sărutat
ai să vezi am să te fac să râzi râsul meu bodygurad în civil
izbucnirile tale adolescentine m-au pus pe gânduri m-au îndepărtat
câţi sunt în tine cine doarme copil neajutorat nu-l trezi
te-ai întors ştii să te prefaci că visezi crezi că nu pot să aştept
neastâmpărul din sufletul tău nu e deloc înţelept îmi înăbuş duioşia maternă
îţi vâri capul în pernă să nu te ghicesc zâmbind întind mâna
nu îndrăznesc să te ating s-a întunecat de-a binelea în livadă
frâna ta interioară nu sunt impulsiv decât cu tine iubita mea
mi-e palma rece de zăpadă de ce mi-e frică să fac primul gest
un rest de tristeţe singurătate se strecoară în încredere pe neaşteptate
mă ridic la realitate ne îmbrăcăm pe tăcute e aproape noapte
ce sărbătoare sfâşietor apăsătoare nu-i de mirare că suntem stingheri
aş da orice să dau ai da orice să ceri dar azi e o noapte lumină
n-avem nici o vină că mergem spre biserică străini temători
ca doi actori cu lumânările în buzunar replicile scrise în zadar
e plină strada calcă umbra crucii în picioare se îmbulzesc
rămânem lângă clopotniţă în tăcere în sfârşit te privesc
tu de atunci cu tu de acum fac un tu ieşit din vreme
aş putea să-ţi spun că nu sunt deloc în largul meu de Paşte
dar ştii renaşte în noi vechea complicitate azi îmi eşti frate
embleme încifrate cad gândurile noastre picături de ceară în pământ
nu râd nu râzi n-am înviat şi nu ne-am putut ţine de cuvânt

NU PUTEAM SĂ TE SIMT APROAPE

Ţi-ai pus costumul negru s-a ridicat cortina pentru ultimul act
îţi simt braţul cald prin haină ca un pact cu diavolul tău mascat
mă înec cu gândurile tale intru în panică nu pot respira
nu aud nu văd nu înţeleg scena aş vrea să mă pot ridica
eşti intelectual până în vârful unghiilor străpungi tot cu idei
mă iei pe nepregătite orice ai face inima îţi tace ca să te concentrezi
repezi ape de munte îşi fac albie în mine drum lung până la mare
de ce aplaudă toată lumea de ce s-au ridicat în picioare
actorii se perindă destinşi pentru ei spectacolul s-a sfârşit
teatrul s-a golit noi tot nu ne ridicăm din rândul întâi
îţi e şi ţie teamă că nu ştim unde mergem dacă plecăm
ai vrea să alergi după publicul necunoscut ai vrea să şi rămâi
ne trezim singuri în stradă noaptea mă întrebi ţi-a plăcut
actul întâi a fost copilăros ca grădina cu melci în care mă jucam
în actul doi am crescut mi-am adus aminte cum te-am cunoscut
cu actul trei am învăţat să exist fără tine şi tot ce a urmat
actul din urmă nu-l mai ţin minte deloc nu vrei să mi-l explici
ridici din umeri aici pe cheiul Dâmboviţei n-avem ce căuta
aş vrea să te uiţi lung la mine o singură dată să spui da
ţara ta interioară să se arate vederii să rămânem acolo la noapte
chiar dacă mâine peste şapte mări şi şapte ţări am pribegi
în costum negru în rândul întâi cortina căzută peste ultimul act
mă strecor lângă tine eşti cald mă priveşti dezorientat
ne-am rătăcit nu-i nimic avem timp de umblat în lung şi-n lat
noaptea nu s-a încheiat ne putem aduna cu totul sub pleoape
n-o să mai ai de ce să spui Nu puteam să te simt aproape

TEAMA DE MINE ÎNSUMI

Suntem uzi leoarcă ploaia de vară ne-a surprins singuri pe deal
ne înconjoară nori trecători val de înoptare în miez fierbinte de zi
căutam umbra ne-a găsit ea bântuită de balauri cenuşii
nu ştim unde să ne adăpostim ne privim izbucnim într-un râs nebun
în tot oraşul nu curge strop de apă trebuia să venim cu săpun
îţi alunecă şiroaie de îndoieli de la tâmple spre ochi peste vorbe
te speli cu cer se face lumină în căutătura ta plină de licurici
câte frici a limpezit în ce simt torentul care nu domoleşte ce eşti
nu te fereşti să vorbeşti aş vrea să tot plouă să nu te opreşti
să-mi spui ce-ţi trece prin cap să ne punem amintirile la un loc
când mă atingi sunt joc cu becuri care pâlpâie pe rând
îmi demontezi retragerile cu degetele tremurând sunt aproape
nimic nu mai poate să ne scape de limpezimea din apă iarbă aer
căpiţa în care am ajuns e un caer de fire de aur din poveste
înainte înapoi mult mai este ştiu că nu pot să-mi ţin ochii deschişi
toarnă cu nori nemaidescrişi înainte până nu mai avem nimic în minte
clipocitul urcă până la glezne la brâu la gât trebuie să te văd
grea hotărâre să ştii sau să nu ştii e mai uşor dacă râd
vii atât de lângă mine că uit unde mă închei eu unde începi tu
who are you today să nu-mi spui dacă vreau pot să ghicesc
dar nu te grăbesc take your time hotărăşte dezhotărăşte cum vrei
eşti aşa de fierbinte că mă usuc cu fiecare atingere degeaba plouă
ai atâtea scântei în toţi porii că poţi construi pentru amândoi o zi nouă
iar o săcolindăm dealurile sleiţi în soare sorbind din ochi norii
străfulgeră-mă în sufletul tău cu ploaie cu balauri povestindu-mi
de unde încoace de aici încotro începi ce teamă mi-e de mine însumi

NU TE PUTEAM ATINGE

Am păşit pe peronul Orient Express ai dorit să mergi cu trenul
ştiu pe cineva care vrea să rămâi guess who mai bine dă cu banul
cap sau pajură unul din noi fii tu capul eşti mai cuminte
ai aură de vreau să mă duc de ce îţi e palma atât de fierbinte
nu-mi place să te închipui aşa hai s-o luăm de la început
ai hotărât să călătoreşti te-am crezut rapidul are întârziere mare
toate anunţurile sunt neclare peronul Orient Express e pustiu
nu vreau să rămân nu ştiu când soseşti istovitor să tot aştepţi veşti
ai ajuns cobori reluăm suntem împreună o lună pleci iar
am ameţit în gara ca un bazar de trecuturi închipuiri ratate
vino chiar dacă vii numai pe jumătate învăţ eu să te întregesc
desferecă-ţi inteligenţa cu un te iubesc chiar dacă vine despărţirea
ce-ar fi să pierzi de data asta trenul cu care pleacă iubirea
îţi aud inima pe sub haină sub coaste iei cu tine daurile noastre
ai aromă de vânt pribeag mă iei în braţe urcăm de la pământ
dacă putem zbura de ce mai ai nevoie de căile ferate române
lasă anunţurile să amâne toate locomotivele de pe lume
mă strângi doar un pic mai tare lunecăm cu viteză ameţitoare
ajungi unde vrei rămânem oricât peste vreme cine se mai teme
între sosirea tăiş şi un la revedere see you soon in London pieziş
să împletim o viitoare nemişcare în care să ne odihnim când plutim
ochi în ochi ca nu cumva să riscăm să aflăm exact ce gândim
trupuri de un timp care tot se mai caută chiar când se găsesc
mă feresc de sosiri de plecări întrupează-te lângă mine
nu ai nevoie de trenuri pe şine semaforul care nu se mai stinge
ajunge să ne ridicăm dincolo doar să nu spui nu te puteam atinge

ÎMI PLACE CĂ EŞTI ORGOLIOASĂ

Am închis ochii pentru câteva clipe deodată nu mai ştiu unde sunt
înfrunt scufundarea în mine coboară calmul spre mare pe coline de îngrijorare
ţin îndoielile în frâu cu pumnii strânşi mă înghite bezna până la brâu
am degetele îngheţate lipite pe stalactite de singurătate mocnită
adineauri era încă vară când s-a întomnat cad frunze de nu mai e peste pat
cobor din întunecare în întunecare asfinţeşte înţelegerea nu mă opresc
demult nu mi-ai spus te iubesc încă nu ştiu de ce mă căutai
ştiu sigur ce am simţit cred că ştiu ceva din ce erai
ai aceiaşi ochi aceleaşi trăsături acelaşi zâmbet a bucurie în întristare
câte chipuri ai mângâiat prin câte vieţi ai trecut pierdut ca o boare
pe mine sigur nu m-ai cunoscut nu ţi-ai lăsat timp să mă afli
era între noi o nesincronizare de netrecut care m-a ţintuit locului
am împins undeva foarte adânc tot ce se lega de tine atunci
ani de zile am colindat lunci de râuri întortocheate care curgeau spre izvor toate
am stat în munţi la nesfârşit doar ca să nu mă nărui cascadă în mare
chiar credeam că numai izvorul mi-a fost hărăzit până la capăt
când brusc m-ai adus în freamăt de valuri într-o încăpere pe plajă
Eforie sau euforie hotel Europa e o vrajă fiecare sunet pe care îl spui
te-am lăsat o clipă singur al nimănui am adormit răsucită
îmi răsufli în ureche mâinile căuş peste obrajii mei imită ghiocul
acum ştiu locul o odaie cu draperiile trase dar aud marea
mirarea mea nu are margini mă priveşti ca şi cum chiar m-ai vedea
nezăgăzuită revărsare ne striveşte unul de altul îţi simt răsuflarea
te inund cu tot ce crezusem că se poate uita sensibilitatea se ia
mă întorci către tine de ce nu pot să-ţi spun cât mă simt de acasă
ai să poţi când o să vină vremea şopteşti îmi place că eşti orgolioasă

SUNT ÎN IAD

Am stat de vorbăcu tine o noapte întreagă credeam că am înţeles
de ce ai ales pas cu pas ce ai ales ţi-am explicat ce aş fi vrut
nu m-ai crezut sau n-am ştiut să te închipui înţelegător şi blând
îmi repet ca şi cum m-ai auzi nu se poate să fii departe
mi-ar fi ajuns o singură zi pagină sfâşiată dintr-o carte cu noi vii
să te văd contingency plans în câte feluri la ce bun să ghiceşti
să nu mai trebuiască să aluneci înapoi când mă gândeşti şi nici eu
play back on your computer cât vrei ce a fost a fost rămâne aşa
tot ce voiam era o zi a mea să te privesc să te ating să-mi vorbeşti
o singură amintire cu tine aşa cum eşti acum semn că tot tu erai
stai pe gânduri dacă citeşti ce scriu aici vreo niciodată cândva
scriu pentru tine dar aş amâna confruntarea nu ţi-aş arăta
s-a prăbuşit puntea improvizată către ce era eşti străin
degeaba vin nopţile către acolo în minte realul are altfel de cuvinte
există o propoziţie nu-mi place dar e dreaptă
nu ţi-ai dat seama că ceva din mine aşteaptă să ne descoperim prieteni
ar fi lipsit bucuria stranie de Crăciun visele nopţilor de iarnă
puteam lăsa să se aştearnă bunăvoinţa pe care a măcinat-o dorinţa
de ce te-ai grăbit nu domoleşti goana nebună dintre sunt şi eşti
te caut în tăcere eşti iar cel care nu mai dă nu cere
aşa credeai tu că se construieşte o apropiere te-ai baricadat
sunt singură cu gândurile despre noi uite că nu le-am uitat
dau mult înapoi eşti acolo chiar dacă ştiu că şi atunci ai plecat
sunt încurcată vinovată fără motiv vreau să am dreptate dar te cred
e şubred podul apa adunată în atât amar de vreme nu se trece prin vad
sunt în ultima barcă pe ultimul râu în sfârşit mă chemi Sunt în iad

GÂNDURILE NU SE RIDICAU

Ne uităm la televizor dintr-un loc bine determinat fixat în spaţiu
ştirile sunt pentru lumea întreagă dacă ştii unde suntem spune-mi
e primăvară în Franţa ne aflăm într-un loc unde nu e nici un fel de vreme
geme copacul din fereastră de vânt fierbinte geros îl trag anii în jos
ecranul călătoreşte cu disperare ţine-mă bine să nu alunec la întâmplare
sunt sigură că aşteptam ceva pentru luna aprilie dar nu e pentru cine se pregăteşte
seara s-a strecurat hoţeşte până la noi adineauri era dimineaţă
de când ne uităm la televizor de o viaţă pentru cine se nimereşte
nu prea-mi pasă de lume în acest moment eşti atent încotro mă uit la nimic
nu ridic aripile minţii nu zbor vreau să ştiu unde sunt lângă tine
chiar dacă nu mai am încredere în viitor aici o să vreau sămă întorc
cine pleacă primul îmi storc închipuirea nu mă văd lăsându-te în urmă
mă ţii sprijinită de pieptul tău se curmă lanţul imaginilor ce beznă grea
s-a întrerupt lumina suntem împreună nevederea ne explică ne adună
în ce parte a lumii se înoptează aşa de adânc neaşteptat binevenit
ai ghicit ce vreau mă păcăleşti Italia Grecia Anglia Irlanda unde eşti
de ce mă întrebi lasă-mă să te întreb eu cât putem sta în anotimpul mereu
iar taci din greu îţi laşi amprentele în gândul meu mult încetinit
stăm lipiţi pe întuneric la infinit nu mai contează când vii când pleci
mii de clipe de veci în acest loc de niciunde pe care nici tu nu-l cunoşti
câte oşti de secunde adevărate asmuţi plimbându-ţi degetele pe buze uscate
încep să înţeleg stăm întinşi în cu neputinţă pulsând imaginar unică fiinţă
respiră mai puternic să te simt cine eşti aici acum e simplu să trăieşti
nu vreau deloc să aflăm mai bine că nu ştii ce ne mai poate despărţi
nu există spaţiul fixat în care ecranele minţilor noastre călătoreau
şirul de hotare dintre noi când nu mă găseai fiindcă gândurile nu se ridicau

MUCH LOVE

Cât de repede te poţi oare schimba de la o afirmaţie la alta
să cred ce recitesc sau să înţeleg că sufletul s-a golit
s-a umplut din nou alte emoţii alte întâmplări
m-ai pândit trei luni ai descoperit ce încă nu ştiu tot
ai adulmecat în nări praful de puşcă un trimestru înainte
întorc palma mă uit la cicatrici când o întind sunt vindecate
colorate trandafiriu ai zice că sunt simple linii de o să mai fiu
aş vrea să văd palma ta cu câte semne ale mele s-au adunat în ea
cu scrisul tău în faţă îmi dau seama cât te înţeleg de târziu
tăcerea totală care s-a aşternut e mai rea decât dacă n-ar fi reînceput
nu dau vina pe nici unul din noi vreau ora noastră înapoi
ora de noapte ora de trezie nu cred că am greşit când am fost vie
ne ciuruie secundele când trec prin noi se goleşte clepsidra
we are running out of time to be cine greşeşte cine va plăti
fă un semn pe care să-l pot intercepta o scrijelitură în lemn
lipeşte-ţi fruntea de el cum fac eu cu icoana Sfântului Nicolae
concentrează-te trimite-l spre mine în odaie unde tot aştept
e mai uşor să-ţi ascunzi calităţile e nedrept să dispari
să pornim ca doi şătrari care-şi fac cort de suflet din an în an nou
iar între două corturi îşi fac timpul cadou reînvie din absenţă în absenţă
perseverenţă în nemurire cortul lor de Crăciun habar n-are de iubire
mai degrabă bat deşertul în picioarele goale pe urmele tale
prezenţă de nisip adâncit regăsită cu fiecare pas urmărit
eşti definitiv înainte sunt în urma ta nu ştiu ever cum ne-am revedea
mi-s ochii plini de tine cum te pui în pat te faci bolnav
ziceai aşa de multe ardeau anii când scăpărai much love

I SELF-CENSORED IT

Ti s-a rupt un nasture la cămaşă eşti iritat ne grăbim
ne privim mă apucă râsul îl înăbuş cotrobăi după aţă şi ac
eşti gata să izbucneşti te uiţi încruntat la ce fac bodogăneşti
stai cuminte altfel îţi cos mintea ce te faci mai bine te dezbraci
te deschei nasture cu nasture taci plecăm îndată la concert
mă scrutezi întrebător e un mic motor în creierul tău cu planuri o mie
chiar crezi că Imperialul îmi seamănă mie mârâi neîncrezător
cu cravata la gât fără cămaşă ai un aer de paşă în harem
aţă crem nu avem cu aţa albă ţi-ai cusut micile neadevăruri
prea multe feluri de aţă nu-s nasturele s-a rostogolit sub pat
cum se face că nu mai eşti îmbufnat hai să căutăm împreună
sună telefonul asta ne mai lipsea ca să pună capac fierberii tale
nu răspund nu poate fi pentru mine nu răspunzi nici tu foarte bine
ni se ating degetele ies scântei ce n-aş da să ştiu exact acum ce vrei
putem căuta până mâine dimineaţă nu-i nasture n-avem nici ac nici aţă
dacă ai să-ţi scoţi de la gât cravata îţi schimbi înfăţişarea
ia săvedem dacă ghiceşti cum să răscumperi încruntarea
un concert nu e nici pe sfert atrăgător ca micul tău motor intelectual
de aproape ai ochii ca două globuri de cristal colorat întunecat
aş putea să ghicesc în ei viitorul apropiat dar prefer să nu mă încumet
umărul tău are gust de şerbet hai să facem o baie fierbinte fără cuvinte
suntem prăfuiţi plictisiţi de atâta căutat şi tocmai sub pat
planurile tale anticipatoare au secat oare ai râs sau ai căscat
te-ai apropiat aşa de tare că nu mai are rost să mă scol în picioare
să fie un semn vrăjitoresc că nasturele tău de suflet s-a rostogolit
spune-mi că voiai de fapt să descheiem tot but I self-censored it

LUMEA NOASTRĂ AR FI ÎNCEPUT AŞA

Stai în mijlocul patului citeşti Heidegger cu creionul în dinţi
mi-am pus Sonata Lunii ostentativ nu vreau să fac nimic
m-am refugiat în bucătărie am aprins să fiarbă un ibric cu apă
când suntem certaţi suntem foarte cuminţi civilizaţi ce caut aici
te ridici te aud făcând doi paşi te răzgândeşti mă mai iubeşti
e zăpada afară cât un stat de om e Polul tău Sud individual
ai crezut că o să faci pârtie cu lopata să plec eu săpleci tu
eventual să nu ne mai întoarcem never say never să te iau în serios
citeşti un volum aşa de gros că n-o să-l termini nici în viaţa viitoare
fierbe apa cât zahăr vrei oare e ger la polul tău ca în iglu
la eschimoşi e cald m-ai corecta ţi-aş da dreptate cu docilitate
ştii mai multe ca mine dar nu mă poţi păcăli cu lancea ta de filozofie
chiar dacă ţii obloanele trase în miez de zi şi scrii grăbit pe genunchi
un pic de magie nu ţi-ar strica un spiriduş în ureche nu te mai supăra
strânge-ţi umorile rele fă-le mănunchi dar nu în apă să nu înflorească
azvârle-le afară în nămeţi altfel o să ne căţărăm cu ele pe pereţi
îmi pare rău că sunt cum sunt habar n-am cum vrei să fiu
dar azi frigul în mine nu are loc unde eşti nici Polul Sud nu-i pustiu
începe Für Elise intru cu cana nici nu ridici ochii din carte
în care parte a camerei aş putea să dispar sub biroul plin de hârtii
te văd cum întorci capul măcar ceaiul tot îl vrei te aştept săvii
glumim dar trec orele pe lângă noi mi-e inima mi-s mâinile sloi
dacă n-o să ne mai împăcăm niciodată mă scol never ever at all
m-ai păcălit totuşi m-ai găsit m-ai imobilizat nu lua cana în pat
ba da hotărăşti vino am încălecat pe o şa
şi lumea noastră ar fi început aşa

POVESTEA MEA CU TINE

Ne întoarcem de la facultate cu metroul nu-ţi place unde eşti
te uiţi din când în când la tunel te fereşti să vorbeşti ce huruit
chiar adineauri ţi-am auzit gândul întorcându-se de unde ai venit
n-ai linişte nicăieri speri să pleci mereu tac nepuntincioasă
pentru mine aici e acasă îţi văd aura de încruntare pe suflet
vagonul întreg rămâne brusc în întuneric deplin unde am ajuns
Paris Roma Atena Dublin Londra Cannes Genova Berlin
nici un sunet nici o formă e ca un salt în spaţiu în timp
enormă distanţă ca de la muritori la zei în Olimp ne oprim
mă iei în braţe nu ştii ce s-a întâmplat ce am ratat
a deraiat trenul s-a defectat numai vagonul în care ne aflăm
de ce stăm o clipă eşti prins nu-mi pasă ce s-ar putea întâmpla
nu ţi-am atins niciodată miezul de lene în singuratăte strâng
dacă aş şti să plâng acum ar trebui să şiroiască lacrimi de bucurie
frica în doi e o hoţie de sentimente altfel înecate în priviri absente
mă săruţi ca şi cum aş fi plecat deja învelită în nedespărţirea ta
arzi tot ard şi eu e doar o secundă un petec de podea în metrou
ce eşti ce sunt e atât de viu şi de nou se dilată nimicul la nesfârşit
aş vrea să-mi spui prima dată de când mă ştiu mă bucur că m-am oprit
mă topesc mă strecor abur în tine nu mă găseşti totuşi ştii că sunt
ţi-e dorul cărunt de orice aşteptare care doare e rândul tău să chemi
prinde-mi degetele înainte să dispar de tot n-aş pleca nici săpot
împleteşte-ţi mâinile în mâinile mele suntem două inele de fum
acum a explodat lumea mea lumea ta nu căuta nu ai unde pleca
şi dacă se întâmplă totuşi că timpul spaţiul lumina revine
tunelul nostru interior ne-a înghiţit a început povestea mea cu tine

VISURI SUVERAN TACTILE

Poienile Predealului iarba înaltă umbra brazilor la amiază
petele de întunecare copiază nori călători stăm întinşi visători
e soare răcoare nimeni până departe în zare munte multe hotare
vorbe nespuse îţi brăzdează privirea încercănată de aura trupului
bat gânduri nesupuse în poarta îngăduinţei credinţei domoleşte-le
azi e foarte azi e linişte învaţă-mă să te iubesc şi eu cu degetele
mă atingi cu talpa căclcâiul lui Ahile şi mie şi ţie ne zvâcnesc inimile
îmi explici cu gesturi mici rare rătăcite în vară sângele ne ară
aşa cum scrisorile nu se înfulecă pe nemeditate jos lângă ascensor
are şi iubirea lacăte grele zăbrele prizonier de bunăvoie
simţim cu încetinitorul ne apropiem ne atingem cu cazier şi osândă
doar cine nu ştie să vrea destul grăbeşte mângâierea să-i fie blândă
îţi acopăr fruntea colcăie de idei 1 2 3 dar se opresc când mă bei
înghiţitură cu înghiţitură ai urme de aştept ramâi vino de tot la gură
pe buricele degetelor am pulbere fosforescentă de simte-mă lângă tine
sunt atentă cum faci fiecare mişcare mi-am înghiţit ultimul fir de întrebare
mă cercetezi dacă te-ai plictisit mă strâng tremurând ce vânt de moarte
aerul are iz de furtună suntem departe mă tragi sub frunziş
fulgeră plouă tună îţi scoţi haina ne înfăşurăm împreună ca odată demult
îţi ascult arterele gonind cascadă în vinele mele nimic în tine nu e ocolit
ce puţin îi trebuie omului să fie fericit un petec de soare un petec de frig
o amintire în care te strig în gând nu ştii să mă asculţi nu te înţeleg
citeşte-mă cu ochii grei ne-am adunat alături cu ce vreau ce vrei
două suflete cu o singură aură de trup din care mă ţii strâns să nu mă mai rup
un ceaslov de senzaţii ameţitoare cu mii de file zile
îl deschizi îl trăim acum de-a pururea în veci sunt visuri suveran tactile

RÂSUL TĂU DRIVES ME CRAZY

Nu-ţi place Paganini mă scrutezi pe sub sprâncene în bucătărie
ai vrut să gătim în familie eu fără muzică nu gătesc aşa că ascultă
multă răbdare mai cere un simplu te iubesc dai din umeri resemnat
mă uit la cartoful din mâna ta mă apucă un râs disperat din nimic
aş bate oul cu mixerul dar precis îl stric n-am mai făcut maioneză
deschid o cutie gata făcută cu eticheta în franceză ţi-o arăt
mi-o dai îndărăt cureţi mai departe încăpăţânat s-a oprit caseta
deschizi la maximum chiuveta te speli îndelung de vioară de sacâz
de ce nu râzi cu mine fără motiv cămaşa ta are un tiv de tristeţe
what did I do wrong sunt ca o minge de pingpong între umorile tale
uite că râd a jale aş vrea să te ating să sting distanţa care frige
cine ştie ce gând al tău răscolit se înfige în neatenţia mea de o oră
mă ignori ca pe o soră cu care nu te împaci dar stă cu tine ce să-i faci
mă iei peste picior e uşor săgăteşti it's high time să înveţi
câţi pereţi are bucătăria asta străină că se tot învârt râd silit
s-a răcit aerul dintre noi ai ţurţuri la tâmple nu mai gândi
mâine e ultima zi râs prostesc nu pot nu încerc nu vrei să te opresc
te las acolo mă îndrept spre geam de parcă aş vedea în parc tot ce nu am
fâşâitul pantalonilor tăi de casă din catifea s-a oprit lângă perdea
golim odaia mâine uităm bucătăria o să găteşti singur când ajungi
secunde lungi fac naveta între minţile noastre degeaba încercăm să uităm
o săptămână de apropiere într-un sfert de veac de tăcere atât avem
mă tragi lângă tine cu îmbunări feline cât de curând am ajuns la sfârşit
ai aţipit cu vorbele topite într-ale mele te rog nu promite nu rosti
cutreieră-mă ca pe altă ţară de fiecare dată ultima oară nu ştii ce va fi
râd şi nu râd ai ales Râsul tău drives me crazy

ŞI NU MĂ GĂSESC DECÂT PE MINE

Ce vizită lungăfiecare spune altceva nu-i cunosc tac te ascult
îmi zboară gândul la altele demult spui o mulţime de lucruri spirituale
simt cum trec orele agale în gol încerc s-o iau cât mai domol spre înserare
sunt rudele tale nădăjduiam că o să aflu cum erai înainte să fii mare
casa ţi-e cu totul străină mulţi din ei nu te-au cunoscut înainte să vină
te lauzi un pic nu-i nimic povesteşti te întreabă aştept în zadar
oricâtă grabă ar avea curiozitatea mea ce bizar taci crunt vorbind necontenit
strângi din dinţi cu înverşunare ai ocolit pe rând în miez întrebare cu întrebare
ai limba ascuţită pusă să taie să înghită se râde mult cine ascultă
mă simt ca la o întrunire ocultă unde se invocă spirite dispărute şi ele nu vin
prea puţin se vorbeşte de copilăria tinereţea ta ai fost vreodată altcineva
mă măsori cu coada ochiului îngrijorat stai liniştit încă nu m-am săturat
eşti prea inteligent ca să laşi garda jos tocmai acum e ca şi cum ai sări coarda
unul altul îţi întind o sfoară mirarea fugară sari în poveşti
te păzeşti de jocurile lor vinovate sunt străini vii din străinătate
nu te predai cu nici un chip nu spui o vorbă în plus skip the ruse
nu te opreşti din povestit despre orice în afară de tine te ţine minte vreunul
păunul din tine are coada colorată înfoiată obositoare plecare eliberatoare
taci tot drumul pe jos până acasă ce blândă beznă de vară deasă doar noi
ţi-s ochii vioi nostalgici deodată unde e vârsta plecată nu te descos
aflu mai multe din palma ta fierbinte decât din o mie şi una de cuvinte
aş vrea să-ţi spun că ne cunoaştem pe apucate ai răspunde că nu am dreptate
cum poţi aduna faptele unui personaj dacă nu prin limbaj ce trist eşti
mă priveşti cu falduri de catifea caldă mai lasă scrisul literatura
ai întrecut măsura când ai aşternut tot ce gândesc pe zeci de foi veline
to be or not to be te caut în fiinţă şi nu mă găsesc decât pe mine

EMPTY WITHOUT YOU

Am răcit stau sub pătură tremur întruna îmi aduci o cană cu ceai
nu prea ai ce să-mi faci creşte temperatura îmi pui mâna pe frunte
eşti rece e frig peste tot râzi aşa e la munte dormi aş vrea dar nu pot
ai uitat de carte stingi lumina te vâri lângă mine stau cuminte aştept
mă iei strâns în braţe e lună plină în geam îţi adun mâinile la piept
eşti cald din cap până-n picioare ţi-am făcut rost de o noapte plictisitoare
nu mă săruta după ureche n-am să te mai ascult superstiţie veche
îţi pulsează sângele odată cu mine încep să mă destind e plăcut e bine
s-a răcit ceaiul nu vreau să mă ridic doar un pic bea-l repede
cine crede că febra e o pacoste se înşeală dacă e numai o păcăleală
nici nu te gândeşti să mă crezi mă tragi înapoi vezi că încep să ard
mă înveleşti mă sucesc cu faţa la tine tremură aerul ca în deşert
ai în ochi o fata morgana aură jucăuşă ce era în cana cu ceai
văd înăuntrul tău până în miezul de taină nu te apără nici o haină
ştiai că ai în inimăun izvor din care picură dor deschide-l mai tare
la culcare o să beau din el o să fim amândoi la fel
îţi simt mângâierile din depărtare am înghiţit jar mă văd far în negură
nu vreau să luminez opreşte-mă cum iubeşti tu cu sufletul
ce vreau să faci să spui încotro plutesc fără să pornesc
îmi fug gândurile haihui taci uluit ai vrea să vorbeşti nu ai cui
ce arşiţă pustiitoare sunt inertă simt că te doare crezi că mă feresc
există un te iubesc în minte pentru clipele când trupul ţi-o ia înainte
nu e pentru întotdeauna am alunecat doar acuma te îndepărtezi
ai vrea să cred că ai adormit visezi ce târziu descopăr că nu te ştiu
păsuieşte-mă până mâine rămâi am să fiu as good as new
dar ai fugit de tot de tot the room is empty without you

IS THIS WHAT PEOPLE CALL PARADISE

Văratecul e neschimbat măicuţa Agripina şi măicuţa Zinaida ne-au aşteptat
ai condus tot drumul ai privirea pierdută covoarele de iută foşnesc sub picioare
ia-mă în braţe fără grijă aici nu se moare totul durează dincolo de este
după un somn zdravăn ai să te simţi ca într-o poveste dintotdeauna
aici mi-am petrecut vacanţa de studentă când te-am cunoscut eşti cu mine
nu s-au schimbat fântâna casa vara doar noi eram tineri
nu speram că o săvenim vreodată împreună dar Dumnezeu ne adună
chiar în odaia asta am dormit te-am visat o să ne culcăm în acelaşi pat
acum îmi pare totul viu pe vecie mâine o să colindăm îmbrăţişaţi pădurea argintie
să fie oboseala care te cheamă eşti stânjenit împietrit taci cu teamă
Văratecul e tinereţe fără bătrâneţe nu lăsa amintirile să te îngheţe
închizi uşa odăii au vorbit destul sigur nu le cunoşti ai dreptate eşti sătul
pe Plantelor a murit Eminescu aici e mormântul Veronicăi Micle aşa e
dar noi o să stăm doar o săptămână iar tu amână gândul filozofic al morţii
ne-am dezvelit de ani presimţiri amare în faţa porţii răsufli te ascult
n-am mai fost aşa de aproape demult dacă vrei povestim toată noaptea
n-o să-mi scape nici o întrebare răspuns ajung eu la sufletul tău ascuns
îmi faci loc lângă tine cu ochii de umbră te mângâi te simt îţi e inima sumbră
e vecernie la mănăstire hai să născocim o rugăciune pentru iubire
chiar dacă se adevereşte prea târziu nu te desface lasă-mă să fiu
eşti încetinit abătut cât am trăit ce am avut ne avem unul pe altul
nu te gândi la saltul încotro de mai încolo dormim în seara asta mâine plecăm
a fost o greşeală să venim să sperăm surâzi îţi iau palmele în poală
îţi sărut fiecare deget pe rând mă înconjuri cu braţe nesigure tremurând
aş vrea doar noaptea asta să-ţi sorb toată tristeţea din gând be mine do not be wise
respiri you are myself is this what people call Paradise

I DO NOT FEEL LIKE DOING ANYTHING MUCH AT ALL

Ştiai tu când ne-am urcat în roata de la şosea că demult nu mai exista
ai vrut să vezi de sus apusul de soare am suit am coborât până la înserare
eram doar noi şi mecanicul căruia i-ai plătit să ne învârtă necontenit
spre sfârşitul verii m-ai înlănţuit de la amiază până în pragul serii
credeam că o să am atâtea de spus dar un sărut mă amuţea mereu mai sus
erai îmbrăcat în privirile mele mute de jur împrejur era maldăr de stele căzute
toate aveau forma stelei lui David în lumina amiezei inexistente
atingerile tale le simţeam prezente totuşi inconsistente ca de never did
habar n-aveam când ai venit dacă mai pleci eram acolo amândoi pe veci
ne înţelegeam din ochi din gând mi-ai spus povestea vieţii tale tăcând
aflasem tot nu ştiam nimic ce gust nemaiîntâlnit are miezul tău de întuneric
am crezut orbeşte fiecare crâmpei de irealitate clipe de nu e întrupate
a venit vremea să mă dezmeticesc poate era o roată poate era firesc
dar închipuirea mea nu te poate recrea la nesfârşit am ostenit
prea adâncă tăcere tenace mister de când mă ştiu nu mi-a plăcut să cer
s-a lăsat noaptea la şosea şi roata a stat gândurile ni s-au depărtat
e bine să te caut mai bine să te uit în loc de never did why don't we do it
sunt aici eşti departe roata din parc e viaţa noastră care ne desparte
când sus când jos mai scriu mai taci habar n-am ce ne-ar mai fi de folos
treci tu în locul meu vânează stele căzătoare ca să-ţi pui o dorinţă
de câtă voinţă e nevoie să îndoi spre tine altă minte ca pe un radar
star after star sunt ceasurile trei din noapte uite-le cum cad
tot cerul e nomad se prăbuşeşte pe biroul unde lucrezi ziua creşte
dacă mi-ai ieşi în întâmpinare lumina ar miji mereu mai mare ne-ar orbi
aşteptările mele stol migrator sunt încă în ţara caldă îţi tot dau ocol
până nu le opreşti I do not feel like doing anything much at all

LA BELLE DAME SANS PRÉSENCE

Ai venit pe neaşteptate ai telefonat de la poşta de jos te privesc pe furate
diseară pleci înapoi nu pot să râd nu sunt eu îmi îndoi timpul în azi şi ce-o mai fi
doar o zi ce să rostesc mai întâi nu-s de leac vorbele să te fac să vrei să rămâi
când ai spus alo te-am crezut la Cannes e ziua ta de nume mai trece un an
am vrut să cobor să te iau mi-ai spus prefer să urc eu ai sunat
te-am aşezat în birou ţi-am făcut un ceai mă port parcă ai fi un bibelou
eşti sau nu eşti adevărat mi se încâlcesc întrebările în minte tac chitic
de unde atâtea cuvinte toate deodată dau să zic mă priveşti izbucneşti în râs
am rămas nemişcată te-ai suprapus peste trecutul odată ca niciodată
mă răsucesc stânjenită în picioare ai în ochi răşină de soare adumbrită a mirare
surâs palid ca atunci la început câţi ani au trecut eşti tu întreg neîndoielnic
îmi trece prin şira spinării un pomelnic de posibile momente ale revederii
ascunşii mesageri ai durerii din gând mă trag de mânecă nu faci bine
vând toată înţelepciunea mea instinctivă pe cât ne-a rămas şapte ore cu tine
şed la celălalt capăt al canapelei te strecori aproape pui ceaiul la loc să nu-ţi scape
n-ai venit să bei ceai n-ai venit să vorbeşti mai râzi a fost odată ca-n poveşti
mi se deschid larg ochii simt că am dreptate eşti blindat în timiditate aştepţi şi tu
care din noi doi va spune nu ia-ţi gândul nici prin cap nu-mi trece
să crezi tu că pot să ascult tot ce-mi şopteşte nu te apropia nu te iubeşte
ce îţi murmură presimţirile tale câte darale câte ocale contează doar că ai venit
ni s-au alipit mâinile nu te opreşti din privit insistent străpungător mocnit
nu te ajut nu pot fi sigură ce vrei îmi iei faţa în palme care tremură
să fim prieteni sau mai mult te aud gândind la mine în minte ascult
dacă m-ai îmbrăţişa ce ar urma strâng din dinţi să nu auzi nu pleca
ne căutăm ne atingem ne învăţăm straniu dans mon bel amour absence
te respir pe când aduni pe buze povestea la belle dame sans présence

PERICOLUL NU ESTE ÎN NOI

N-am mai fost la mare de la Cernobîl uitasem de tălpile goale în nisip
radioactivitatea noastră interioarănu ni se citeşte pe chip plaja udă e mâl
lăsăm urme îngheţate drum lung înapoi valurile se curmă spre noi
vine toamna se înserează hai la dig te iau de mână te scutur te strig
e un film cu ziua de apoi ai să mă ierţi vreodată pentru cum am plecat
pentru mine nu te-ai dus ai tot fost înaintea mea te-am urmat
dacă nu te-am ajuns doar eu sunt vinovată marea e neagră nu te uita
nu mă privi aşa ca din întâmplare apune un soare dar mâine altul va urca
ne încălţăm nu e nimeni pe dig vuieşte aprig vântul în larg apa urcă
ni se încurcă degetele te plictiseşti îţi sunt ochii cleşti de rac apucă
dau îndărăt şi tac iar mâinile de vărsător răspândesc ziua risipitor
intrăm înfriguraţi în hotel am bătut toată plaja te gândeai la vila Nobel
fac două ceaiuri fierbinţi însinguraţi cum suntem povestim de părinţi
mamele noastre au foarte multe în comun spui noi la fel îmi spun
e frig în odaie e neîncălzită se întunecă încet ce plăcut e să fii învelită
îţi fac loc lângă mine suntem două feline la pândă cu privirea flămândă
cine sfâşie primul ce pradă am vrea întomnarea e grea apune zarea
sub pătură în palme cu cana fierbinte te scrutez îţi pui ordine în minte
caşti te întinzi mă cuprinzi pe nepusămasă dorul de ducă se topeşte te lasă
a mai trecut o zi în care ai rămas poate să vinănoaptea răscolitor popas
îţi trec braţele peste coaste Evele dinăuntru n-au decât să adaste
suntem aşa de singuri între noi gânduri gânduri ţi-e obrazul ud de lacrimi
ce n-am văzut ce am pierdut îţi sărut ochii se zbat ca două inimi
ce gust de nevermore au apropierile noastre ne dezbărăm de viaţă până în zori
umori plecări hotărâri tăceri neîntoarceri tot ce desparte năvăleşte puhoi
mă strângi în suflet mă opreşti murmurând Pericolul nu este în noi

THE IDES OF MARCH

Mă trezesc brusc din coşmar iartă-mă nu mi-am dat seama că sar te-am speriat
ce-ai visat mă descoşi cu ochi somnoroşi nu vreau să-ţi spun ca să nu se întâmple
îmi adun puterile să-ţi zâmbesc să adormi la loc dar nu reuşesc mă aştepţi
cine urcă în creierul meu cu saboţi de oţel vine către tine fereşte-te de el
îmi bocăne în oase orbitele lui au luciri apoase din care curge dâră lipicioasă
sfărâmă tot în cale în tine e acasă nu măprimi ai să vezi ne va despărţi
dacă nu-l opresc am săuit tot ai săuiţi şi tu spune repede te iubesc
prea târziu tâmplele îmi pocnesc taie vinele cu toporul doar doar o curge dorul
are un craniu în loc de cap adună tot lasă-mi dorinţele nu încap în hăul hidos
te arcuieşti copilăros cu ochii mijiţi e ora trei eşti aşa de convins că suntem uniţi
mă tragi lung către tine greşesc uit de spaimă te iubesc cine vine
îmi treci mâna prin păr să nu ţi-o reteze cum aş vrea să te apăr de orele treze
dormi nu mă căuta până nu gonesc teama că ai putea pleca spaimă veche
în fiecare noapte nepereche zvâcnesc din acelaşi vis urât să te cred că e numai atât
nici vorbă să mă trezesc mâine că eşti departe şi am din tine doar un titlu de carte
nu avem nevoie de telefon de scrisori am să te ţin în braţe până în zori
nu mă îndepărtează nimeni îţi promit sunt în carne şi oase jur că am venit
dar odată cu tine cine vine strânge-mi sufletul să nu mi-l găsească
nu-i fiinţă lumească urcă de pe alt tărâm să nu ştie de tine nu vreau să ne urâm
mă mângâi cu degete de spumă gândurile mele sunt înecate în brumă
aş pleca cu tine pe alt pământ fără vise de singurătate gând de nicicând
încep să înţeleg ce am visat azi e cinci martie chiar dacă încă n-ai telefonat
tot nu ştiu cine vine spre mine spre tine nu-l pot opri chiar ne va despărţi
o să fie ziua la două dar până atunci e lună nouă am să-mi pun o dorinţă
cu bunăştiinţă cu bucuria că suntem rămânem la un loc să te încarci
iar când porneşte ce va fi decis să fie vis beware of the Ides of March

ITHACA

Te-ai obişnuit să dormi dupămasa m-am ghemuit cu o carte în fotoliu
mi-aduc aminte de duminicile după prânz în copilărie linişte în toată casa
cu capul lipit de geam priveam în stradă pustiu cei mari se odihneau
am ajuns să fiu printre ei dar azi vreau să te privesc dormind citesc
dacă m-aş culca ai putea dispărea nu mă mişc de frică să nu te trezesc
e atâta singurătate în jurul meu că aş putea construi un alt univers
are mers imponderabil motanul pe care l-ai găsit la facultate
s-a căţărat pe genuchii mei îi mângâi urechile pătate tace mulţumit
n-am deloc chef de citit stau doar de pândă la poartă să ne feresc de soartă
în orice secundă se naşte o lume curios cum eşti ai putea intra în care anume
m-am întors în somnul tău la începutul vieţii se unduiesc pereţii
se face că suntem într-o odaie uriaşă cât holul de la Hala Traian
cu şemineu cu geamuri înalte până-n tavan şi am un gust de n-aş face nimic
mă concentrez să te împiedic să pluteşti prea departe locuiam aşa de aproape
atunci când încă nu ne cunoşteam acum la Hală sunt numai hârtoape
prin ce minune n-au dărâmat clădirea habar n-am tot Călăraşiul s-a schimbat
aş vrea să ne putem suprapune copilăriile să pornim amândoi deodată
sa facem avioane din hârtiile rătăcite în stradă să ascultăm aceleaşi basme
fantasme de seară să ne gonească de spaimă sus de tot pe scară
să creştem un an cu fiecare treaptă ce ne mai aşteaptă adolescenţa împreună
să te ştiu cu totul fără să-mi spună nimeni cine eşti să mă pândeşti când trec
să nu mă judeci când mă ţii de mână sunt între noi ani despărţiţi duşmani
în universul construit de singurătatea mea când dormi te-aş putea afla
încercuit în aceeaşi vârstă cu mine mulţime de clipe nu ne-ar înspăimânta
am intra am ieşi din fiinţă somn timp trezie din aceeaşi viaţă am urca
dar te-ai deşteptat nu mai sunt singură vin lângă tine M-am visat în Ithaca

SĂ FORMĂM O LUME COMPLETĂ ÎN SINE

În plimbarea de la Mihai Viteazu la casa unde locuiai te-am oprit
în stânga în plin praf printre castani era şcoala Mecet primele mele clase
pe când toţi silabiseau mă uitam la castanele care cădeau mă plictiseam
eram în clasa întâia erai student aveai vârsta mea când am ajuns să te cunosc
ai să fii întotdeauna absent un număr de ani între noi m-am născut prea târziu
ţi se pare normal dar ce n-aş da să fi apărut mai devreme pe lume
e până la tine depărtare fără nume pe care orice aş face nu o pot trăi
o să fii mereu mai mare şi gata înaintea mea de plecare aş tot striga stai
habar n-ai ce-mi trece prin minte mergi liniştit înainte hai să intrăm în curte
anii lungi de atunci nu mai sunt decât clipe foarte scurte te duci spre intrare
clasa mea era la primul etaj nici ţipenie pe culoare e încă vacanţă
apăs pe clanţă de parcă aş aluneca înapoi în vreme nu-i lăsa să mă cheme
m-am străduit din răsputeri să mă strecor în timpul tău prin golul călău
n-am izbutit eşti mereu mai departe cine e mai străin şi cine ne împarte
eu aici tu în altă parte stai lângă mine în bancă sunt vechi şi mici ca de pitici
palmele tale îmi alunecă pe spate ca şi cum n-aş mai fi puteam avea copii acum
nu mi-a plăcut la şcoală cravata roşie de pionier fiecare cuvânt putea fi o greşeală
prizonier amintirii mi te uiţi drept în ochi cu tristeţea regăsirii mă lipesc de tine
ce-a fost a fost mâine e o pâine din care nu vreau să rup rămâi în azi cu mine
îţi picură cămaşa de căldură ai zăbrele de tăcere la gură arzi aură
e doar o încăpere trecută plinăcu uitare ţine-mă în braţe fără încetare
aş vrea să plec să stau te simt cu ochii închişi gândul cheamă marea
îndepărtarea îţi topeşte îmbrăţişarea şi eu care eram gata să mă mut aici în clasă
oriunde numai să avem un acasă dar vezi vremea vârstelor vine
ne lepădăm de trei ori de mine de tine în fine formăm o lume completă în sine

ÎN TREN VISEZ CU OCHII DESCHIŞI

Stau lângă telefon la capătul meu nu aştept nimic văd o odaie goală
operatoarea mă întrerupe fornăit peltic numărul nu răspunde unde eşti
de atâta vreme nu am veşti încât nu-mi rămâne de înţeles decât că nu vrei
te urmăresc cum iei dimineţile una câte una le sorbi până-n amiază
amintirea orei două fix mi-a rămas foarte trează ce gândeşti ce gândeai
se ţine scai de mine închipuirea s-o slobozesc înainte destule cuvinte
vin luni vin ani cât de mult poate fi când o să fim străini şi atât
am la gât şiraguri de aşteptări atârnă greu tare mi-s urâte mărgelele
n-am săle port ia-le înapoi dăruieşte-le altcuiva cineva o să te mai creadă
dacă ai şti ce primăvară verde dezlănţuită din muguri e în stradă aici
nici lucrul nici ora două n-ar trebui să mă ţină în casă iar dacă aş pleca
sunt curioasă ce aş uita aştepţi să se aştearnă timpul ce cale uşoară
dar vine o vreme către seară când vezi ştirile la televizor toropit te-am ghicit
te întrebi oare îi vine uşor puteam să fac altfel n-am chibzuit bine
mă strâng deoparte te las să te pierzi printre palmierii hotărârii tale mereu verzi
suntem aşa de diferiţi totuşi gemeni nu spuneai tu cât de tare îmi semeni
dintre atâtea feluri de apropieri de ce ai ales-o pe cea care se sfârşea ieri
ai decis să tai răul din rădăcină se pregăteşte să crească altă tulpină
ai petale în pupile frunze în închipuire dacă mai vine vara dă-mi de ştire
avem amândoi multe chipuri respirăm întârzieri prelungim seri după seri
nu ştiu să aleg indiferenţa chiar dacă prudenţa mă îndeamnă să las tot să treacă
mai vine o toamnă amintirea nu seacă jurnalul meu de cândva nu era o joacă
aş pribegi în început dacă aş avea drumul către tine drept scut
aşteaptă-mă cu mână prietenă întinsă lasă-ţi neliniştea să se dea învinsă
tot ce putem face azi e sănu fim două trenuri care merg în cruciş
să încercăm să nu ne ciocnim chiar dacă ai vrea să mai visezi cu ochii deschişi

NOI DOI EXISTĂM ÎN AFARA TIMPULUI

Stăm alături la computer îţi iau un interviu mă întrebi cam ce vreau să ştiu
tot şi ceva în plus lucruri pe care nu le-ai mai spus dar asta nu pot să scriu
aşa că mă mulţumesc cu fraze intelectuale istoria slujbelor tale oficiale
sunt foarte serioasă scriu concentrat răspunzi la obiect te simt agasat
nu e chestionarul suficient de inteligent mă măsori din ochi rece absent
e de vină trecutul pe care îl înşiri prezentul în care nu ai chef de amintiri
ce zid de viaţă s-a pus între noi la ce bun fraze de carnaval pe câteva foi
dacă aş da acum comanda delete s-ar şterge din memoria maşinii tot la infinit
nu e nevoie să afle alţii nu e nevoie să te istoriseşti deocamdată ajunge că eşti
ieri şi mâine n-au decât să dispară câtă vreme timpul nostru în acum se măsoară
iar acum e ceva imposibil de explicat din stângăcia noastră e clar cănu l-am învăţat
apăs pe reset ecranul dispare e hotărârea mea să alunecăm în uitare
ridici din umeri nu înţelegi ce mai vreau credeam că vrei un azi nu ştiu cum să te iau
eşti un fel de din vreme în vreme rezolvi mereu în ochi probleme afli teoreme
rezultatele te împresoară să fii doar o clipă cu mine nu e o hotărâre uşoară
mă imobilizează mii de fire în mintea ta către ce era ce nu poate fi ce urma
gândeşti cu o intensitate năucitoare ideile tale vijelie suflă să doboare
mă ridic înspăimântată acum văd zidul clar n-ai să-l dărâmi niciodată
aş fugi să nu mă mai opresc nu pot descifra surâsul tău neclintit chinezesc
braţele tale mă înconjoară în vreme ce spaimele mele zboară mă golesc
de ce spui în clipa asta te iubesc îţi simt palmele ciuruite de crucificări
în ochi ai lumânări care picură flacără nimic în faţa ta nu mă apără
de ce nu dau înapoi de ce mă las şuvoi stăvilită în tine zidul mă ţine
eşti foc eşti ger eşti aer singurul mare mister nedezlegat m-ai sărutat
neîncrederile mele de ieri azi mâine se sfarmă când spui
noi doi existăm în afara timpului

ÎMI FUG GÂNDURILE SPRE TINE

Am visat că mă pregăteam să scriu iar chiar trăiam ce imaginam
alesesem o zi de iarnă mă bucuram că las zăpada să se aştearnă
uitasem că urăsc frigul înotam cu tine în alb făceam bulgări calzi
îi azvârleam îi păstram fugeam printre brazi râdeam fără undă de plâns
când m-ai strâns cu amândouă braţele miroseai a proaspăt fire nouă
toată ziua de azi continui să plutesc în nesfârşitul orbitor nelumesc
îţi erau ochii două planete de bucurie se învârteau în jurul meu
eram o uriaşă coală de hârtie făcută zmeu nu voiam să zbor
încercam să cobor cât mai adânc în zăpadă nu era decor era adevărată
nu mă hotăram să arunc bulgărele în tine îmi erau aşteptările pline
nu voiam să te lovesc să mă feresc nici în joacă mi-era spaima opacă
dormeam în somnul tău cu neputinţă mai aproape nimic nu putea să ne scape
erai tu centrul de gravitaţie eram eu abureau din noi valuri de mereu
nu era nici o umbră doar ochii tăi erau în culori scoarţa brazilor în zori
îmi trăgeam din ei răsuflarea aveai pe buze presărate picături de răşină
parcă aşteptam amândoi să vină urcarea la cer cu lumina de suflet străjer
ninsese cu cristale curate de fericire descifram îmbrăţişaţi buna vestire
mă ştiai chiar mai adânc decât sunt nu te mira nici cel mai mic amănunt
eram foarte noi doi şi foarte împăcaţi mângâindu-ne din priviri în alb înecaţi
aş rămâne în iarna de neînsingurare strânsă în somnul tău cel fără apărare
mai doarme-mă încă o vreme nu lăsa alte vise să mi te recheme
promit să nu despic în scris sufletul nostru unul în iarna din vis
nu s-a inventat încă un pronume să ne cuprindă 1 2 3 în oglindă
nu arunca bulgărele de zăpadă cerească întinde mâna las-o să mocnească
de câte ori albul arde fără funingine în mine
îmi fug gândurile spre tine

AM AVUT SENZAŢIA CĂ N-O SĂ TE MAI VĂD NICIODATĂ

Te-am adus la Tuşnad nu înţelegi de ce fiindcă aici l-am citit pe Conrad
în ultima vacanţă de studentă după care aşteptam să te reîntâlnesc
stăteam întinsă la soare într-o curte între bălării busuioc şi mentă să citesc
a fost ideea ta parcă te văd pe culoar la etaj mi-ai înşirat toată lista
n-am crâcnit câtă încredere trebuie să fi avut în tine m-am pus pe citit
nu recunosc casa te păstram cu mine ardeam de nerăbdare să mă întorc
oricât o storc amintirea are discreţia ei îmi era frică să cred că dai mai mult decât iei
ai în ochi un surâs fără adăpost it's ok e normal să nu-ţi aminteşti cum a fost
e un orăşel de munte pricăjit în afară de pajiştea mea interioară e gol părăginit
când eram toată curcubeu de aşteptare culorile cerul aerul erau o încântare
apoi firul s-a întrerupt a venit momentul abrupt când am aflat că ai plecat
am ras Tuşnadul de pe faţa pământului am dat de la mine paharul visului
am continuat un Conrad despuiat de parcă n-ai fi existat cu adevărat
cum aş fi ştiut ce perfect m-am închis dacă nu reveneai să mă readuci în vis
let sleeping dogs lie aşa ţi-a spus oare prietenul tău leave well enough alone
am devenit off limits zone totuşi ai venit vârste pierdute de restrişti
simplul fapt că exişti e mai important decât tot ce se poate întâmpla
nimeni nu-mi poate fura ce sunt adunată începută în ce eşti mă ghiceşti
trăieşti ca mine de azi pe ieri ce contează între ele gândurile ni se luminează
zilieri ai sufletului supus prezentului mereu mai apus mai încrâncenat
n-am să uit nici o clipă petrecută împreună cum n-am uitat legat de tine nimic
orice spui ce faci nu te contrazic se adună în mine un Conrad nou
câtă viaţă mai e o să tot am ce citi din timp în timp visul se va împlini
poate n-ai fost la Tuşnad eu am citit aici Victory romanul tău preferat acum ştii
ce dacă pierzi câte o oră furată din zi de zi să hoinăreşti în lumea mea visată
ne lăfăim amândoi în senzaţia că n-o săte mai văd niciodată

AM VENIT CU SUFLETUL LA GURĂ ŞI ŢI-L DAU ŢIE

E seară încă n-ai sosit te aştept cu gândul la ce ţi se poate întâmpla
am stins televizorul am închis cartea sunt numai urechi nu-ţi aud pasul
nu vreau să fiu neliniştită evit să privesc ceasul nu poate fi nimic rău
şterg toate pragurile din drumul tău mă feresc să imaginez inevitabilul
paznicul de vizavi îşi spală cu furtunul automobilul demodat
ce bine că nu eşti cu maşina dar dacă metroul a deraiat te-a atacat un hoţ
toţi copiii străzii ies acum din canale îţi stau cu mâna întinsă în cale
dacă aprind lumina văd trupul meu în geam dar după tine măuitam
te-ai luat cu vorba mai bine sunt geloasă decât prăpăstioasă
cu cine eşti despre ce flecăreşti de ce nu te grăbeşti e beznă de-a binelea
câte seri ca asta mai avem cât mai suntem împreună cineva să-ţi spună
când nu eşti aici se prăbuşeşte ziua în noapte ca un bici de mici disperări
simt un iz de despărţire în nări în toate colţurile scârţâie şoapte
mă trag de tot în cochilie vino când vrei arătătorul tău pe sonerie 1 2 3
nici n-ai intrat bine te iau în braţe nu ţi-e urât pe întuneric ba da
ştiam eu că cineva mă aştepta râzi dar ne petrece timpul când trece
n-am să te aştept întotdeauna nici tu n-ai să te bucuri că întârzii
ai să-ţi descui singur uşa ca să mă închipui tristeţea o să-ţi ia arvuna
nu e uşor să ai umor când ţi-e dor inconştienţa vârstei fără zor
mă strângi aproape vine sentimentul să se adape din răsuflarea ta grea
a venit vremea să miroşi a stay with me cine crezi tu că m-ar putea opri
când eşti cu mine vreau o noapte nesfârşită nu muşca din ziua oprită
sâmburii de lumină încolţesc oricât ai spune te iubesc ai să te duci
ai să alergi să apuci trenul avionul amintirea uitarea marea
până atunci trage-mă în liniştea ta cea mai adâncă bucurie cu apă vie
spune iar Am venit cu sufletul la gură şi ţi-l dau ţie

SCRISUL TĂU E O BĂUTURĂ TARE

Te întorci după o lungă absenţă în holul mare de la intrare te opreşti la portar
citeşte absorbit un ziar te vede îţi înmânează un maldăr de corespondenţă
îţi face conversaţie în franceză răspunzi politicos privirea îţi alunecă în jos
ghiceşti scrisorile după plicuri sunt multe nimicuri note de plată expirată
ajungi la ce te aşteptai să urci să mai stai surâzi pe ace nu prea ai ce-i face
iei liftul cu mâinile înţepenite la spate pui timp între tine şi ce nu se mai poate
descui e zi înăuntru e seară nu izbuteşti să-ţi aminteşti ce era afară
trânteşti geanta de călătorie pe pat nu ai deloc chef de despachetat
ai în minte o listă cu tot ce trebuie făcut de ce te simţi fără rost abătut
deschizi mecanic televizorul verifici dacă e în priză telefonul laşi storul tras
fotografiile tot pe birou au rămas numărul în memoria aparatului
te adânceşti în fotoliu cu hârtiile încă în mână curiozitatea se amână ei şi ce
au mai trecut şi altele better safe than sorry îţi alunecă ideile uşoare ca norii
mai e şi mâine o zi închizi ochii ai avut dreptate lucrurile trebuiau clarificate
cu minuţiozitate pui plicurile în ordine după data poştei atât cât se vede
nimic nu trebuie făcut prea repede buletinul meteo arată vară în România
la vremea asta s-a petrecut plecarea întâia ce drum ai străbătut
îţi arunci ochii pe Prut meditezi ce destin marele popor sovietic vecin
şi dacă aş citi câteva rânduri ce ar fi e altă lume am chiar alt nume
s-a aşternut destulă distanţă n-a supravieţuit peste atâtea luni nici o speranţă
ajunge doar să sorbi primele rânduri scapără amnar dragul meu gânduri gânduri
viaţa e aşa cum ţi-o faci taci către tine către hârtie raci îmi trebuie mie
silabiseşti cu precauţie câte un cuvânt stârneşti vânt de emoţii începute
iar scrie vrute şi nevrute nu te opreşti paginile sunt mici plicurile descresc
cu umor englezesc îţi pui sângele la păstrare nu-l turna în pahare
zvâcnirile lui pot fi mai mult decât scrisul meu o băutură foarte tare

YOU RUN AWAY SOMETIMES

Cel mai greu lucru e să te opreşti odată ce ai început ai pierdut
între noi joc de noroc nu poţi ocoli piaza rea oricât te-ai strădui
merg cu imaginea cazinoului în gând rişti mă ajuţi mă încercui tăcând
sunt împăcată cu ce e ancorată în lumina impalpabilă că exişti
te mişti în spaţiul tău necunoscut ca şi cum n-aş fi apărut
scriu te rescriu iar şi iar eşti parte din mine tu eşti eu iar eu sunt cine
stăm de vorbă habar n-am dacă ştii ne plimbăm dormim citim creştem copii
suntem pe rând când eu când tu ne îngăduim relaxat nu ne spunem niciodată nu
la orice răscruce ne oprim ne sfătuim alegem calea pe care nu ne despărţim
cum m-aş putea separa de propriile mele cuvinte care se coc la tine în minte
ce să respir dacă nu aerul pe care-l tragi pe nări din toate cele patru zări
am în ochi pupilele tale mici goluri astrale în care ne topim până ne unim
liniile din palma ta sunt de-a valma cu ale mele ni se încurcă vieţile
semnul meu de pe gleznă îţi aparţine m-ai înfierat să umblu în pas cu tine
când îţi pui ceasul la mână mă legi de secundar trecem timpul împreună
sunt stăpână pe niciodată cal vrăjit hrănit cu jar ne poartă dincolo deodată
m-ai învăţat să fiu eu ţi-am dat ideea să mă cauţi când mereu când mai rar
cu ochii deschişi ne visezi pe amândoi prinşi în acelaşi năvod de to be
or not to be capcanele firii ne pândesc egal sunt eşti când peste când sub val
adorm în noaptea ta te trezeşti în dimineţile mele explodează în noi stele
sufletul meu îţi adună sensibilitatea ca o copertă de cartea cărţilor
străin călător simţi în odăi închiriate pe vârste o prezenţă care te străbate
ne răsfirăm degetele de o parte şi de alta a geamului de aşteptare
te ghicesc în umbră mă tragi din soare găsim un acasă ascunzătoare
dacă oprim în loc un crâmpei de 1 2 3 ancient mariner rhymes
câştigăm o viaţă o carte din you run away sometimes

12 martie – 7 mai 1997

EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS